

Час купувати долар. І біткоїн?..

«Сезон заощаджень» плюс сприятлива ситуація на зовнішніх ринках подарували українцям дешеву валюту, яка надалі дорожчатиме — як і «альтернативні гроші»

» стор. 6

Заповіт діда

Українець ціною власного життя врятував грузинського солдата. Через багато років його родина розшукала родичів рятівника

» стор. 5

За «туманом» нічого

НЕ ВИДНО

Отруйне повітря в столиці протримається до кінця місяця

» стор. 3

Україна молода

Вівторок, 25 червня 2019 року

№ 69 (5526)

Учорашні курси
НБУ:
1 \$ = 26,266 грн
1 € = 29,723 грн
1 рос. руб. = 0,416 грн

Підлягають ліквідації ЯК ВОЄННІ ЗЛОЧИНЦІ

«УМ» наводить повний список причетних до збиття малайзійського пасажирського літака

» стор. 8—10

Хто стоїть за катастрофою пасажирського літака на Донбасі, було очевидно одразу після трагедії.

Юсуф Куркчі
перший заступник керівника МінТОТ

«У Міністерстві з питань тимчасово окупованих територій і внутрішньо переміщених осіб вирішили під час пропуску кримчан на материкову Україну питати в них про мету поїздки».

■ ТЕНДЕНЦІЯ, ОДНАЧЕ

Із мрією про тризуб

За роки анексії понад 78 тисяч кримчан отримали українські закордонні паспорти на Херсонщині

Заповітна книжечка.
Фото з сайту poglad.ua.

Ірина КИРПА

Мешканці окупованого Росією Криму активно перетинають кордон з анексованою територією у Херсонській області з метою візиту до міграційної служби для отримання паспорта міжнародного зразка.

Як сказано у звіті управління Держміграційної служби на Херсонщині, за останні п'ять років кількість таких бажаючих їздити світом з українським документом становить 78 тисяч 395 осіб.

А от разом по Україні різні підрозділи Держміграційної служби видали біометричні закордонні паспорти України 140 тисячам мешканців анексованого півострова.

Найчастіше кримчани звертаються по допомогу до Дніпровського та Суворовського районних відділень міграційної служби у місті Херсон, а також до відділень Держміграції у Новотроїцькому та Каланчацькому районах, у Чаплинці та місті Генічеськ.

В окупованому Криму попит на українські документи шаленно зріс ще рік тому, коли Україна отримала безвізовий режим із країнами Європи.

Чимало кримчан взялися відновлювати свої українські документи, геть забувши про їх показове знищення на хвилі ура-патріотизму.

Адже лише український закордонний паспорт відкриває для них можливість виїзду до ЄС та багатьох інших країн без віз. Нагадаємо, що Росія дозволяє подвійне громадянство, чим і користуються кримчани. Адже російські закордонні паспорти, видані у Криму, не визнаються ніде у світі, жодна країна навіть не приймає їх на візу.

Очільник МЗС Росії Сергій Лавров назвав це візовим геноцидом кримчан. А мешканці півострова встигли переконатися, що отримані паспорти з двоголовим орлом на палітурці — «токсичні». Адже в країнах Євросоюзу навідріз відмовляють приймати їх на тій підставі, що Крим перебуває під санкціями. Як стверджують фахівці, у номерах паспортів, навіть «магаданських» або «краснодарських», є особливі цифри, що позначають саме кримську приналежність.

Отже, щоб потрапити до омріяного «закордону», мешканці Криму мають отримати справжній російський закордонний паспорт — а для цього прописатися у РФ. Та чи багато набереться росіян, які погодяться надати «рідним та близьким» кримчанам таку послугу з реєстрації?

— У Міністерстві з питань тимчасово окупованих територій та внутрішньо переміщених осіб вирішили під час пропуску кримчан на материкову Україну питати в них про мету поїздки, — заявив перший заступник керівника МінТОТ Юсуф Куркчі. — Моніторинг на контрольних пунктах в'їзду-виїзду на адмінкордоні з Кримом дозволить нам більш ретельно проаналізувати ті проблеми, з якими звертаються та з якими стикаються мешканці окупованого Криму, та визначити тенденції.

За словами Юсуфа Куркчі, результати попереднього моніторингу свідчать, що переважна більшість кримчан їде на територію материкової України з метою вирішення проблем із документами, чимало мешканців півострова бажають отримати медичні послуги та є певна категорія людей, поїздки яких пов'язані з отриманням освіти. І зовсім незначний відсоток туристів із Криму перетинає адмінкордон для того, щоб потім поїхати далі — на відпочинок або в інших справах. ■

■ НА ФРОНТІ

Вуха Москви стирчать звідусіль

Командувач ООС продемонстрував військовій делегації Євросоюзу матеріальні докази присутності російських військ на українському Донбасі

Леонід ШКІЛІНДЕЙ

Напряму на передовій не спадає, натомість підсилюється по всій лінії фронту. Місяць тому статистика обстрілів коливалася в межах 5-10 за добу. За минулі дві доби позиції наших захисників (у тому числі із застосуванням заброньованих Мінськими угодами артилерійських систем калібру 152 мм, мінометів калібру 120 та 82 мм) обстріляли 65 разів.

На Донецькому напрямку під вогнем ворога були населені пункти Павлопіль, Красногорівка, Гнучове, Новотроїцьке. Традиційно гаряче було поблизу Авдіївки, Водяного, Пісок, Мар'їнки, Старогнатівки, Лебединського, Широкиного, Опитного.

На Луганському напрямку противник обстрілював позиції наших захисників поблизу населених пунктів Шуми, Травневе, Новгородське, Щастя, Світлодарськ, Луганське, Кримське, Піщане, Зайцеве, Новоолександрівка. Найскладніше довелося захисникам позицій поблизу Південного, Новолуганського, Майорська.

На жаль, упродовж суботи-неділі, двоє військовослужбовців Збройних сил України загинули, 12 отримали поранення.

Воїн 24-ї окремої механізованої бригади ЗСУ імені короля Данила підірвався на міні, перевіряючи місцевість у секторі відповідальності спостережного посту в районі Оленівки («сіра зона» у Волноваському районі Донецької області, неподалік від смт Новотроїцьке). «Інтенсивний вогонь ворога унеможливив евакуацію тіла. Черговими вогневими засобами було відкрито вогонь у відповідь, противник зазнав втрат. Тривають заходи з повернення

тіла загиблого воїна», — зазначили в штабі ввечері 22 червня.

Станом на 11.00 24 червня спроби евакуювати загиблого тривали.

У кулеметному бою під Авдіївкою на Донеччині поліг командир кулеметного відділення Володимир Бондаренко.

На кожен обстріл противник отримав адекватну відповідь з озброєння, що не суперечить Мінським домовленостям.

За даними розвідки, за ці дні двох окупантів було знищено та ще трьох поранено, знищено БПЛА противника та пошкоджено одну бронемашину. ■

■ ДО РЕЧІ

Загострення ситуації не відмінило візит військової делегації Євросоюзу на чолі з головою Військового комітету ЄС генералом Клаудіо Граціано в район проведення операції Об'єднаних сил. Командувач Об'єднаних сил генерал-лейтенант Олександр Сирський ознайомив іноземних гостей із поточною безпековою ситуацією на фронті, продемонстрував матеріальні докази присутності російських військ на українському Донбасі та поінформував голову Військового комітету ЄС про хід гуманітарного розминування у Донецькій та Луганській областях. Крім того, командувач Об'єднаних сил обговорив із головою Військового комітету ЄС окремі питання процесу розведення сторін на Луганщині.

■ ПОВЗУЧИЙ РЕВАНШ

Загравання з ворогом

Спроба підміни понять у підручнику з історії для 11-го класу спричинила хвилю обурення серед українців

Тарас ЗДОРОВИЛО

Зміни, пов'язані з приходом до влади нової команди, завжди тією чи іншою мірою спричиняють потрясіння. Але наскільки ці зміни корисні для держави — вже інше питання. На жаль, одним із неприємних і обурливих фактів для українців стала новітня ЦВ («цінна вказівка») новоспечених провладних бюрократів від освіти. Ефект «бомби», що розірвалася, мало повідомлення, оприлюднене міністром освіти та науки Лілією Гриневич: «Цими днями одному з моїх колег, автору «Новітньої історії України» — підручника для 11-го класу, який уже отримав гриф міністерства — подзвонили і сказали: «Ви повинні змінити у вашому підручнику термін «російсько-українська війна» на «громадянський конфлікт». Коли він відповів: «Я не буду цього робити, і мій підручник уже отримав гриф Міністерства освіти», йому заперечили: «Но сейчас ситуация идеологически меняется!»

Дуже шкода, що пані міністр не уточнила, від якого саме «Зерозумника» надійшов дзвінок, проте додала, що «пропагандисти реваншистських ідей виходять із тіні і

За словами Лілії Гриневич, авторам підручника з історії настійливо рекомендують називати війну на сході України громадянським конфліктом.

прагнуть впливати на українську освіту, медіа і політику».

Якщо справи підуть так і далі, то нас скоро «проситимуть» називати тих же колаборантів-сепарів — повстанцями, а окупантів із РФ — миротворцями. І якщо чинна влада думає, що суспільство буде мовчки «ковтати» подібні випадки, то дуже помиляється — українці за ці більш ніж п'ять років російсько-української війни стали зовсім іншою нацією!..

Не варто також забувати, що цілий потік різноманітних кни-

жок (із тиражами у десятки тисяч) із Росії «штурмує» наші кордони: цей шквал російськомовної літератури як для дорослих, так і для дітей намагаються хоч якось обмежити в управлінні дозвільної процедури контролю за розповсюдженням виробничої продукції Держкомтелерадіо й відсіяти явно антиукраїнську й пропагандистську друковану продукцію, але, на жаль, занадто багато зацікавлених чиновників та вітчизняних видавництв-посередників всіяко чинять цьому опір. ■

■ БЕЗ ОБМЕЖЕНЬ

Вершина мрій

Громадські активісти здійснюють незвичайний благодійний проект

Світлана МІЧКО
Тернопіль

Минулого року багато ЗМІ повідомили про незвичайне сходження на вершину карпатської Говерли хлопця з Тернополя Сергія Ткачука, який вимушений пересуватися на інвалідному візку, але дуже мріяв про підйом на цю найвищу українську гору. Туди його буквально на руках, у спеціальному кріслі, підняли шестеро активістів, яких об'єднав благодійний проект «Мрія на всіх». Емоції від здійсненого були такими сильними і позитивними, що учасники проекту вирішили не зупинятися. Зараз вони готуються підняти на Говерлу 12-річну Сашу Колісник із Бахмута на Донеччині. У дівчинки ДЦП, але, попри цей прикрий діагноз, вона багато подорожує разом із мамою, бере активну участь в акціях на підтримку людей з інвалідністю, а також займається посиленою волонтерською діяльністю, допомагаючи нашим військовим.

Як розповідала журналістам одна з ініціаторок проекту «Мрія на всіх», відома тернопільська спортсменка Лілія Проць, після розголосу про підкорення Говерли Сергієм Ткачуком мама Саші знайшла її у соцмережі і запитала, чи можна зробити таке для її доньки. Учасники проекту вирішили, що мрія дівчинки повинна здійснитися, і вже на початку липня втілять її. До того ж обговорюється можливість підняти на вершину і ще кількох дітей з інвалідністю, для чого волонтери збирають необхідні кошти. А ось що написала нещодавно Лілія Проць на своїй сторінці у соцмережі «Фейсбук» під фотографією, де вона разом із Сашею Колісник: «Сьогодні вона поїхала. Поїхала, щоб через два тижні повернутися за мрією. А саме — піднятися на Говерлу. 5-7 липня команда організаторів Ternopil Half Marathon та однодумців здійснить сходження на Говерлу. Але я про інше хочу написати.

Саша з мамою Альбіною живуть за тисячу км від нас. Вони подолали цей шлях, щоб узяти участь

Лілія Проць із Сашею Колісник
Фото зі сторінки Лілії Проць у «Фейсбуці».

у диво-забігу дітей на Тернопільському півмарафоні-2019 та побачити наше фанне місто. Цього року команда організаторів півмарафону максимально намагалась долучити дітей з інвалідністю до забігів. Ми звертались у спеціалізовані заклади, ГО для дітей з інвалідністю. І дуже мало хто відгукнувся на цю пропозицію.

Багато батьків не розуміли, як це бігти з усіма. Вони хотіли, щоб для них був окремий забіг. Були й такі, що чекали, щоб ми організували їм доїзд на змагання.

Але інклюзія — це не окремо про інвалідність. Інклюзія — це про включення дітей з інвалідністю у процес зі всіма іншими дітьми!.

■ ЕКОЛОГІЯ

За «туманом» нічого не видно

Отруйне повітря в столиці протримається до кінця місяця

Тарас ЗДОРОВИЛО

Із кожним роком прогнози вчених підтверджуються на практиці й примушують повірити у їх реалістичність. І українцям, зокрема, найближчим часом доведеться змиритися з «тропічним» кліматом, який поступово завойовує й нашу державу. Особливо спекотним цьогоріч видався червень, що побив усі рекорди попередніх років: фактично з початку місяця термометр «зашкалювало» — у тіні було набагато більше 30 градусів за Цельсієм, а на сонці доходило й до 46. Не забарилися й наслідки: трава в містах умиль повисхла, а повітря зазнало високого рівня забруднення. Наприклад, у Києві атмосферне повітря вже на початку літа насичилося чималою кількістю діоксиду азоту та формальдегіду. І така невтішна синоптична ситуація в столиці суттєво не зміниться до кінця червня.

Як повідомили в Державній службі з надзвичайних ситуацій, через спеку в місті спостерігається накопичення вихлопних газів від сотень тисяч машин і шкідливих випаровувань асфальту. Найбільша кількість викидів, як правило, припадає на кінець тижня, на вихідних концентрація «отрути» дещо спадає, а з початку нового тижня знову поступово наростає — це свідчить про переважаючий вплив саме автотранспорту на екологію міста (адже на вихідні багато киян «тікають» за межі міста).

На цьому тлі варто нагадати всім співгромадянам ще один аспект безпеки пекельного сонця: засмага несе чималу небезпеку, особливо для дітей. І любителі позасмагати в ці спекотні дні чи то на пляжі після роботи, чи на дачах у вихідні, повинні пам'ятати про страшне захворювання, вбивцю-меланому — рак шкіри, від якого щороку помирають мільйони людей. Адже, як свідчить статистика, в разі запізнілої діагностики шансів на життя позбуваються... 95% хворих на меланому.

■ ОБВА!

Водій для закоханих

Міський голова по вихідних возить молодят до РАЦСу

Людмила НІКІТЕНКО
Черкаси

У Черкасах міський голова Анатолій Бондаренко особисто і на власному автомобілі відвіз до РАЦСу першу пару молодят. Ними стали Дмитро Литвинюк та Оксана Кулічєвська з обласного центру.

Про це «УМ» повідомили у Черкаській міській раді.

«Спершу розпорядники весілля прикрасили особистий автомобіль мера, після чого Анатолій Бондаренко вирушив по нареченого. Далі разом із молодим і свідком поїхали по наречену. А о третій годині дня була церемонія реєстрації шлюбу, і міський голова вручив подружжю свідоцтво, яке офіційно підтверджує створення нової сім'ї», — зазначають у міській раді Черкаса.

Нагадаємо, навесні цього року черкаський міський голова Анатолій Бондаренко анонсував, що готовий у свої вихідні бути водієм для зако-

«Всепопальщики» бурчать, а молоді подобається ініціатива очільника Черкас — проїхатися на його машині, щоб узяти шлюб.

ханих пар.

Таку ідею очільника міста одні користувачі соціальних мереж вважають крутою затією і називають міського голову «великим молодичною, який і молодят

настрій піднімає, і собі». А є й ті, кому хобі керівника міста не до вподоби, тож вони сердито радять меру сісти ще й за кермо «маршрутки» або взяти мітлу й позамітати у Черкасах вулиці.

■ ВИРОК

Справедливість можлива

Няню, яка жорстоко знущалася над дівчинкою з ДЦП, засудили до трьох років позбавлення волі

Лариса САЛІМОНОВИЧ
Харків

Більше року Дзержинський райсуд Харкова розглядав справу 48-річної няні, яка залишила на тілі своєї підопечної 106 синців. Хвора дівчинка також стала лякливою і трижню, тому перебувала серйозної психологічної реабілітації. Аби повернути дитині спокій, мама дівчинки Лариса Сандєві подала на кривдницю до суду. Загальні витрати на психологів, реабілітологів, лікарів склали 4 тисячі євро. Матеріальної компенсації від кривдниці своєї обличчю не вимагає, але той факт, що засуджена не визнала своєї провини й не одразу попросила вибачення, залишив гіркий осад.

Після того як мати помітила у доньки гематоми, вона встановила у квартирі камеру відеоспостереження. Техніка зафіксувала жахливу картину від-

Ні каяття, ні докорів сумління.

вертого знущання над хворою. «Лише протягом трьох днів березня 2018 року жінка завдала дівчинці численних ударів по різних частинах тіла. З них не менше 30 — по обличчю, — розповіла процесуальний керівник суду Наталія Ключко. — Вона вимагала від безпорадної дитини виконувати команди, примушувала пити воду, затискуючи ніс пальцями, штовхала і навіть жбурляла на підлогу».

Перевірка визнала запис дійсним. Тілесні ушкодження на дитині

підтвердила експертиза, але няня відмовлялася давати свідчення і навіть пробувала перекласти вину на матір. Мовляв, це вона сама завдала побоїв, а її просто обмовила. Та її вибачилася перед родиною тільки через рік після інциденту і при цьому планує оскаржити вирок. До речі, з судовим вердиктом не погодився і прокурор, тому подав зустрічну апеляцію, вимагаючи для засудженої жорсткішого, п'ятирічного, терміну покарання. Наразі жорстока «вихователька» перебуває у СІЗО.

Ігор ВІТОВИЧ

■ КОНФЛІКТ

«Путін — геть із Грузії!»

У Тбілісі тривають антиросійські протести

У Тбілісі 23 червня, тисячі демонстрантів з антиросійськими гаслами четвертий день поспіль проводили акції протесту, вимагаючи відставки і покарання винних у застосуванні насильства до демонстрантів 20 червня. У неділю акція протесту розпочалася близько 19:00 перед будівлею парламенту на проспекті Руставелі. Деякі маніфестанти тримали банери, які засуджують Росію та її президента Володимира Путіна. На одному з банерів було написано «Росія — окупант», на інших констатували, що одна п'ята частина території Грузії окупована Росією. Акції протесту продовжувалися і вчора.

«Русській мір» на Кавказі

20 червня під гаслами «Росія — окупант!» і «Путін — геть із Грузії!» демонстранти спробували взяти штурмом будівлю парламенту. В результаті зіткнень із поліцією постраждали близько 240 осіб, 305 людей було затримано. Нині на одному з плакатів, встановлених перед будівлею парламенту, зображений активіст, який втратив око від влучання гумової кулі ввечері в четвер. Як повідомляють кореспонденти Грузинської служби «Радіо «Свобода» 23 червня ввечері демонстрації відбулися мирно, нечисленні підрозділи поліції не втручалися в хід акції.

Лідери протесту заявили, що далі наполягатимуть на своїх вимогах, навіть після відставки спікера парламенту Іраклія Кобахідзе, який підкорився вимогам протестувальників піти з посади. Не встигає буря протесту навіть після заяви глави правлячої партії «Грузинська мрія» Бідзини Іванішвілі, що парламентські вибори в Грузії 2020 року відбудуться за пропорційною системою, чого вимагала опозиція.

Протестувальники не довіряють як правлячій партії, назву якої вони перекрестили на «Російська мрія», так і її лідеру Іванішвілі, мільярдєру, який нажив свої статки в Росії і якого частина громадян Грузії вважає провідником ідей «русского міра» в країні.

Учасники протестних акцій очікують від влади відставки міністра внутрішніх справ Георгія Гахарії, звільнення заарештованих активістів і покарання тих, хто віддавав наказ жорстоко розганяти протестувальників 20 червня.

Хоча в Москві антиросійські виступи в Грузії надалі «за традицією» називають виступами «купки грузинських націоналістів та фашистів-русо-

Щодо Путіна українці та грузини однакової думки.
Фото з сайту fakty.com.ua.

фобів», але протести охоплюють дедалі ширші кола населення. Футболісти кількох клубів вищої ліги Грузії, зокрема кутаїського «Торпедо», тбіліського «Локомотива» і «Руставі» з одного йменного міста, підтримали протест і вийшли на матч в футболках із надписами про російську окупацію грузинських територій. Гравці цих клубів 23 червня вийшли на ігри в чорних футболках з написом «Ми пам'ятаємо — 20 відсотків територій Грузії окуповані». Після зроблених фотографій футболісти зняли чорні майки і залишилися у своїх традиційних формах. Ще раніше стало відомо, що найбільша грузинська мережа кінотеатрів Savea призупинила покази фільмів російською мовою. Таке рішення компанія прийняла на знак солідарності з учасниками акцій протесту, повідомляє «Грузія Online».

Зберегти вплив за будь-яку ціну

Звичайно, теперішні протести нерозривно пов'язані з війною 2008 року. Але безпосереднім поштовхом до них стало проведення у Тбілісі в парламенті Грузії сесії організації, яка мало кому була відома до минулого четверга — Між-

парламентської асамблеї православ'я. Вона створена в 1993 році Грецією і включає в себе членів парламентів із традиційно православних країн. Із часом контроль над нею перебрали росіяни, які використовують тепер організацію як інструмент поширення ідей «русского міра». Головою організації є депутат Держдуми Росії від КПРФ Сергій Гаврилов, який, за окремими свідченнями, особисто брав участь у війні проти Грузії, а тепер заявляє, що окуповані грузинські території є частиною Росії.

Запрошення такої особи до розміщення парламенту Грузії вже було провокацією, але гнів грузинів викликало те, що російський окупант Гаврилов в історичному залі засідань грузинського парламенту на проспекті Руставелі в Тбілісі вальяжно розсівся в кріслі спікера парламенту і почав виступати там російською. Гнів тисяч грузинів, викликаний поведінкою Гаврилова, був не підробним. Для Грузії спогади про російське вторгнення і захоплення Абхазії та Південної Осетії залишаються незагоєною раною.

Заступник міністра закордонних справ Григорій Карасін і прессекретар

■ ДО РЕЧІ

Слідом за вербальними випадками Росія вже вдалася і до практичних. Грузинським авіалініям заборонять з 8 липня здійснювати польоти до Росії, повідомило міністерство транспорту РФ. Раніше Путін запровадив аналогічні заходи стосовно російських авіакомпаній, яким із 8 липня також буде заборонено здійснювати рейси до Грузії. В російському уряді рекомендували приблизно 25 тисячам російських туристів негайно повернутися до Росії. Формально, санкції запроваджуються з турботи про безпеку співвітчизників. Неформально — з турботи про безпеку російської політичної верхівки. Бо росіяни ще «чогось не того» набувають в Грузії. І, звичайно, це економічний удар по Грузії, яку в цьому сезоні планували відвідати (і залишити там свої гроші) понад 150 тисяч російських туристів.

Путіна Дмитро Песков уже затягли традиційну пісню про «провокації антиросійських сил» і «русофобію» (куди ж без неї!). Хоча насправді провокацією була нерозумна поведінка російського депутата-комуніста.

В офіційній Москві панує поблажлива гордовитість стосовно колишніх «колоніальних народів», глибока і щира переконаність у тому, що вони — дорослі діти, якими завжди маніпулюють злісні американці (без США, як і без русофобії, кремлівським нікуди!), зазначає у своєму коментарі «Німецька хвиля». Це не просто фірмовий стиль російської верхівки. Вони так справді думають. А за Путіна демонстрація зневаги до колишніх радянських «нацменів», усіх цих «хохлів», «кепок», «бульбашів», стала частиною неформального владного етикету, формою демонстрації лояльності панівної неорадянської ідеології.

РФ втрачає вплив на пострадянському просторі, тому Москва приречена і далі програвати свої геополітичні партії. У Грузії варіант приходу до влади радикально прозахідного уряду, що йде слідами Саакашвілі і навіть далі, став у п'ятницю ще реальнішим, ніж до того. Це явно не те, що Кремлю потрібно, але це те, що він рано чи пізно отримає. ■

■ НОВИНИ ПЛЮС

Протести у Празі

На вулиці Праги в неділю, 23 червня, вийшли сотні тисяч людей із протестами проти прем'єр-міністра країни Андрея Бабіша. За даними організатора акції — неурядової організації Million Moments for Democracy («Мільйон моментів для демократії») — участь у ній взяло близько 250 тисяч людей. Оглядачі відзначають, що ця демонстрація є наймасовішою з часів Оксамитової революції 1989 року. Демонстранти вимагали негайної відставки прем'єра, якого обвинувачують у корупції, а також проведення незалежного розслідування щодо нього. Через велику кількість людей у центрі міста не працював мобільний зв'язок, а також була закрита станція метро. Сам прем'єр відкидає всі звинувачення у свій бік. 26 червня парламент має знову проголосувати щодо висловлення недовіри уряду Бабіша. Раніше петицію щодо відставки Бабіша підписало близько 400 тисяч людей.

Варшава стала другим містом Європи за кількістю студентів

Варшава є другим за величиною академічним центром у Європі. Про це йдеться у звіті Польського економічного інституту. Столицю Польщі випередив лише Париж, пояснює представник Інституту Анджей Кубісяк: «Ми віддалили такі міста як Рим, Мадрид, Барселона. Із точки зору кількості студентів Варшава лідерує», — наголошує Кубісяк. Доповідь показує, що в самій Польщі, крім столиці, найбільш привабливими для студентів містами є Краків, Познань і Вроцлав. Загалом над Віслою в 369 університетах навчається 1,3 мільйона студентів. ■

Олег БОРОВСЬКИЙ

Уперше за останні 17 років кандидат від правлячої партії Туреччини програв муніципальні вибори в найбільшому місті країни Стамбулі. За оприлюдненими вчора даними центрвиборчкому, кандидат від головної опозиційної Народно-республіканської партії Екрем Імамоглу набрав 54% голосів, а його суперник — екс-прем'єр та екс-спікер парламенту Біналі Йилдирим — від Партії справедливості та розвитку президента Ердогана, отримав на 9% менше.

«Ми побудуємо у цьому місті демократичну систему влади. Ми повернемо в місто справедливість. У Стамбулі буде демократія», — заявив новообраний мер Стамбула.

Поразка на виборах боляче вдарила і по самому президенту Реджепу Тайпу Ердогану. Стамбул — ключове місто для Ердогана. Він сам починав тут велику політичну кар'єру, перемігши на виборах мера в 1994 році. Крім того, величезний мегаполіс із населенням близько 17 мільйонів людей — фінансовий, культурний і економічний центр Туреччини.

Результати виборів мера в березні цього року, перемогу на яких також здобув Екрем Імамоглу, були анульовані. ЦВК країни пояснила це тим, що деякі чле-

■ ІХНІЙ ВИБІР

Ердоган втратив Стамбул

Представник опозиції на повторних виборах переміг у боротьбі за крісло мера найбільшого міста Туреччини

ни виборчих комісій були призначені не з-поміж держслужбовців, а також через наявність непідписаних протоколів. Після цього Народно-республіканська партія заявила, що знову висуне на повторних виборах кандидатуру Екрема Імамоглу. Цього разу відбив Імамоглу від опонента склав понад 775 тисяч голосів, у порівнянні з лише 13 тисячами у березні.

49-річний Екрем Імамоглу представляє опозиційну Народно-республіканську партію Туреччини, яка є найстарішою у країні і яку Ердоган намагався змести з політичної арени країни. А тепер вона отримала нове дихання.

У Стамбула є два основні чинники впливу на країну — економічний і політичний, пояснює у своєму коментарі Бі-Бі-Сі. Перший полягає в тому, що бюджет міста становить близько 8,8 мільярда доларів. Це перевищує суми, які виділяються на більшість міністерств, наприклад

Екрем Імамоглу переміг суперника з іще більшим відривом.

охорони здоров'я або юстиції.

Географічно — це місто, але у фінансовому плані воно відокремлене і фактично функціонує як держава. Крім того, Стамбул привертає великі обсяги міжнародних інвестицій і багатьох великих бізнесменів, які можуть надати серйозну підтримку і стати основою електорату того чи іншого кандидата. У Стамбулі живуть представники майже всіх верств населення

країни. Там є багаті й бідні, середній клас і іммігранти — це своєрідна демографічна вибірка всієї Туреччини.

З політичної точки зору, пост мера Стамбула — це відмінний старт для подальшого кар'єрного зростання. Досить згадати, що коли сам Ердоган із 1994 по 1998 роки обіймав цю посаду, він не раз повторював: «Якщо ти переміг у Стамбулі, ти переміг у Туреччині». ■

Борис ДУЧЕНКО,
член Всеукраїнського громадського
об'єднання «Закінчимо війну»

У січні цього року до мене потрапив лист із Грузії. Він надійшов на адресу Чоповицької селищної громади, що на Житомирщині, а її секретар Ніна Денгаєва, знаючи, що я займаюся пошуковою роботою, передала його мені. Автор листа Георгій Шенгелія просив допомогти знайти родичів загиблого українського солдата, уродженця села Скурати Чоповицького району (нині Малинський район) Анатолія Недашківського, який у березні 1944 року ціною свого життя врятував життя його діду Амбросію Шенгелія. За словами діда, Анатолій вогнем із кулемета прикрив його і дав можливість застрибнути в окоп. Його ж самого куля ворожого снайпера вразила під каску — просто в лоб.

Історія одного пошуку

До свого листа Георгій Шенгелія долучив копію архівного документа, в якому зазначалося, що Анатолій Недашківський пропав безвісти в липні 1944 року. Інформація, отримана з цього документа, суперечила тому, що розповідав дід Георгію. Анатолій не пропав же безвісти, а загинув на очах у своїх бойових побратимів. Виникло логічне завдання: перш ніж шукати родичів Недашківського, слід було ідентифікувати його особу.

Однак пошуки у райвійськоматах та територіальних громадах Житомирської області результатів не дали. Єдине, що вдалося встановити, — у списках загиблих в роки Другої світової війни воїнів-односельчан Морозівської територіальної громади було виявлено прізвище Недашківського Анатолія Пилиповича — і більше жодної інформації.

Одночасно займався пошуками через узагальнену базу даних «Меморіал» та за місцем загибелі солдата. Місце загибелі Анатолія Недашківського, хоч і не зовсім точно, вдалося дізнатися зі щоденника Амбросія Шенгелія, який він вів під час війни і де 31 березня 1944 року записав: «Сьогодні мене спас життя Недашківський Анатолій». У наступному записі Амбросій зазначив, що його військовий підрозділ брав участь у боях за населені пункти Михайлівка та Дунаєв... (останні літери населеного пункту неможливо було прочитати). Через інтернет довідався, що в Україні дуже багато населених пунктів під назвою Михайлівка, але лише одне місто Дунаєвці — районний центр у Хмельницькій області, недалеко від якого розташоване село Михайлівка.

До подальших пошуків підключив голову ветеранської організації Державної служби України з надзвичайних ситуацій у Дунаєвському районі Миколу Слабінського, який дуже швидко повідомив, що, за архівними даними райвійськомату, в братській могилі села Голозубинці числяться похованими два однофамільці: Недашківський Анатолій Костянтинович і Недашківський Анатолій Трохимович, обидва 1922 року народження і обидва уродженці села Дмитрівка Бердичівського району Житомирщини, з однією різницею — Анатолій Костянтинович загинув 30.03.1944 року, а Анатолій Трохимович — 31.03.1944 року.

Виникло чергове логічне питання: то який же Анатолій врятував життя Амбросію Шенгелія?

Подальша робота все більше звужувала коло пошуку. З Гришківської територіальної громади Бердичівського району

ЗНАТИ І ПАМ'ЯТАТИ

Заповіт діда

Українець ціною власного життя врятував грузинського солдата. Через багато років його родина розшукала родичів рятівника

ну (в роки війни село Дмитрівка, звідки призивалися в армію Недашківські) на мій запит повідомили, що в списку загиблих односельчан є прізвище Недашківського Анатолія Костянтиновича. Його родичів не вдалося розшукати. Прізвище другого Недашківського — Анатолія Трохимовича — відсутнє у списках.

Дуже важливою для мене стала стаття інформація з фронтового донесення про безповоротні втрати, яку спочатку не вдалося отримати через інтернет-базу даних «Меморіал». Вдалося це лише через прізвище зовсім іншого воїна, який загинув разом із Недашківськими. Виявилося, що раніше я не міг знайти необхідну інформацію, оскільки у прізвищі була допущена помилка — замість «Недашківський» зазначено «Недошківський» (неправильне написання прізвища — дуже розповсюджена помилка у фронтових документах разом із помилками у назвах населених пунктів. — Авт.).

У вищевказаному фронтовому документі зазначено, що «...Недошківський Анатолій Константинович, стрелок 606 стрелкового полка 317 стрелкової дивізії убит 31.03.1944 года в селе Красное Каменец-Подольской области (нині Хмельницька). — Авт.) и похоронен в селе Демьянковцы...» (після війни був перепохований у селі Голозубинці. — Авт.). Будь-яка інформація щодо Недашківського Анатолія Трохимовича відсутня у цьому документі.

Для більшої впевненості уточнив, у якому підрозділі воював грузинський солдат Амбросій Шенгелія. Виявилося, що й Недашківський Анатолій!

Так було ідентифіковано особу рятівника Амбросія Шенгелія, але не знайдено його родичів. Шансів на позитивний результат, з урахуванням негативної відповіді Гришківської територіальної громади за місцем його призову в армію, було мало. І все ж звернувся по допомогу до директора Дмитрівської школи Бердичівського району Юрія Гостяєва. Наступного дня Юрій Михайлович зателефонував мені і дав номер мобільного телефону племінника Анатолія Недашківського — Петра Пилиповича! Виявилося, що вчителька школи Валентина Муравицька знала Петра Пилиповича особисто.

Кожний пошук має свої особливості. Особливістю цього стало те, що довелося займатися ще й ідентифікацією осіб на фото. У родичів Анатолія Недашківського збереглося його фото у 13-річному віці, фото його брата Пилипа у віці понад 30 років та колективне — військовослужбовців і цивільних осіб. Родичі припустили, що на колективному фото у другому ряду крайній зліва молодий чоловік — Анатолій або Пилип. Довелось звернутися по допомогу до фахівців експертно-криміналістичних служб. Завдяки їм була встановлена істина: підліток Анатолій і молодий чоловік на груповому фото — одна і та сама особа! Користуючись нагодою, хочу щиро подякувати експертам за проведену роботу. Маю подяку

У верхньому ряду зліва — Анатолій Недашківський.

Георгій Шенгелія виконав дідів заповіт.

Амбросій Шенгелія.

внуків і 22 правнуки.

Син Катерини Георгій Тарієлович Бабунашвілі служив військовим аташе Грузії в Німеччині. Чоловік Ізольди Тенгіз Шалвович Шубладзе теж був військовим, генерал, засновник Національної військової академії Грузії.

Правнук Амбросія Шенгелія Ревас Насідзе — кіноактор. Знімається у популярних грузинських фільмах і телесеріалах. У 2015 році знімався у воєнному серіалі «Керч — втрачені герої». Спочатку режисер Леван Дабрундашвілі запропонував Ревасу зіграти роль німецького солдата, але коли той розповів йому про свого прадіда, режисер, розчулений історією порятунку грузинського солдата, запропонував кіноактору зіграти роль свого діда і вставив цей епізод у сценарій.

Георгій Шенгелія надіслав мені фрагмент із зазначеного фільму, в якому солдат біля могили загиблих воїнів зняв каску з одного хреста і читає на ній прізвище: «Недашківський», а інший (актор Ревас Насідзе) додає: «Українець». Хоч актори розмовляють грузинською мовою зазначені слова звучать зрозуміло. Так вдячні грузини увічнили пам'ять нашого героя (сюжет із фільму доступний за посиланням https://www.youtube.com/watch?v=amot_iNxbC&feature=youtu.be&t=133). Крім того, про цю історію розповіли грузинське телебачення й грузинський інтернет-журнал Ambebi.ge (<https://www.ambebi.ge/article/233995-rogor-gadaarchina-ukrainelma-kartveltanamebrzoli-sicocxlis-pasababua-clebi-ezabda-anatolis-ojaksda-70-clis-shamedeg-me-vipove/>).

Щодо самого Георгія Шенгелія, то він проживає у Тбілісі, одружений. Працює у сфері енергетики. Виконуючи заповіт свого діда, він і займався пошуками родичів українського солдата. Самому Амбросію Шенгелія, незважаючи на неодноразові спроби, після війни не вдалося знайти родичів фронтового товариша. Пошуки, розпочаті паном Георгієм, тривали 10 років і таки увінчалися успіхом! Він не тільки знайшов родичів солдата, а й допоміг дізнатися про подвиги нашого героя. Відтепер родичі двох солдатів Другої світової — представники двох дружин країн України і Грузії — спілкуються між собою, використовуючи сучасні засоби комунікації.

Подвиг українця тепер — у кіно

А як же склалася доля врятованого Анатолієм Амбросією Шенгелією? Він пройшов усю війну, повернувся додому з бойовими нагородами. Все повоєнне життя працював у школі вчителем історії, директором школи і помер у 1988 році. Його дружина Маріам Олександрівна була вчителькою початкових класів. У них залишилася велика родина: син Юрій, троє дочок Венера, Катерина, Ізольда, 9

вати також і працівникам Національного музею історії України у Другій світової війни за надану допомогу в пошуковій роботі.

Воював і загинув як герой

Відразу ж зателефонував Петру Пилиповичу Недашківському і розповів, що його як родича загиблого Анатолія шукають із далекої Грузії. Петро Пилипович розповів, що Анатолій — 1922 року народження. До війни працював на Бердичівському заводі з переробки шкіри. Одружений не був. У нього був брат Пилип (доводиться пану Петру батьком. — Авт.) і дві сестри: Некардія і Марія. Батько Костянтин загинув у роки війни біля свого будинку від розриву снаряда, мати Василіса Кузьмівна померла.

Близькі родичі знали, де похований Анатолій. Після війни Пилип їздив на могилу брата. Однак вони й не підозрювали про його бойові подвиги. Не знали і про те, що він нагороджений орденом Слави 3-го ступеня. Все це та деяку іншу інформацію, мені вдалося дізнатися із нагородного листа, знайденого через сайт «Подвиг народу».

У нагородному листі зазначено, що рядовий, кулеметник Анатолій Костянтинович Недашківський був призваний на військову службу 10 січня 1944 року. В наступальних боях з 7 по 12 березня 1944-го за населені пунк-

ти Сміла, Уланів, Широка Гребля показав виняткову мужність і відвагу під час виконання поставлених перед ним бойових завдань. У боях за село Чеснівку на Вінниччині рядовий Недашківський отримав завдання знищити кулеметне гніздо противника. Ризикуючи життям, він підповз до кулемета і знищив його гранатою, після чого відкрив шквальний вогонь по ворогу зі свого кулемета. Під час цього бою Анатолій першим увірвався в село, знищивши 4 фашистів. Незабаром у бою за створення плацдарму на правому березі річки Буг Недашківський у числі перших форсував річку та знищив 7 гітлерівців. За ці подвиги 24 березня 1944-го він і був нагороджений орденом Слави 3-го ступеня. Вже за кілька днів 31 березня Анатолій загинув, рятуючи свого товариша Амбросія Шенгелія. Мабуть, і орден не встиг отримати...

Сьогодні, коли на сході України триває нова війна, мені не раз доводилося чути, що пошукова робота, пов'язана з періодом Другої світової, «не на часі». Але, схиливши голову перед сучасними захисниками України, продовжую переконаватися: якщо люди навіть через десятки років шукають одне одного, отже, це потрібно. Адже пам'ять і вдячність людська не мають терміну давності... ■

■ ФІНАНСИ

Час купувати долар. І біткоїн?..

«Сезон заощаджень» плюс сприятлива ситуація на зовнішніх ринках подарували українцям дешеву валюту, яка надалі дорожчатиме — як і «альтернативні гроші»

Олег ГАНСЬКИЙ

Паралельно зі спекотною, справжньою літньою погодою українці вкотре спостерігають за укріпленням національної валюти, що зазвичай відбувається у цей період. Курс американського долара останніми днями у нас суттєво знизився, при цьому євро впало до мінімуму з травня нинішнього року.

Від тепла курс розширюється...

Станом на вчорашній день на Національний банк України встановив курс гривні до американського долара на рівні 1 долар США — 26,27 грн, 1 євро — 29,72 грн, 10 російських рублів — 4,16 грн. У порівнянні зі значеннями п'ятниці, 21 червня, курс долара знизився на 11 копійок, при цьому за тиждень офіційний курс долара знизився на 15 копійок.

Аналітики пояснюють таку ситуацію сезонністю: влітку українці часто продають свої заощадження, аби поїхати на відпочинок чи зайнятися вирішенням господарських проблем. На що також витрачають не щойно зароблене, а накопичене раніше. На осінь практично завжди ми спостерігаємо зворотний процес: із початком сезону ділової активності, який розпочинається у вересні, гривня втрачає частку своєї вартості.

У віддаленій перспективі гривня не буде надто стабільною валютою. Так вважають і вітчизняні, і західні аналітики. Українські експерти звертають увагу на певні ризики, які несе для курсу національної валюти лібералізація фінансового ринку, яку проводить Національний банк України. Як відомо, із 20 червня нинішнього року українському бізнесу не потрібно в обов'язковому порядку продавати валютну виручку на міжбанку. Сам регулятор зберігає спокій і заспокоює учасників ринку: нововведення, мовляв, не відіб'ється на макроекономічній стабільності.

На думку незалежних експертів, спрощення валютного законодавства — назагал ідея доволі хороша, на яку бізнес чекав уже понад двадцять років. Це також черговий крок до повноцінної валютної лібералізації та забезпечення вільного руху капіталу згідно з Угодою про асоціацію Україна—ЄС, до того ж цілком звична практика, за якою живе весь світ.

Песимістичні песимісти

«Нам слід якомога швидше переходити до режиму вільного руху капіталу», — цитують ЗМІ представника Європейської бізнесасоціації, керівника департаменту представництва інтересів компанії — членів ЄБА Ігоря Гоцика. Проте його колеги вказують на певні ризики, які стають можливими через скасування норми. Якщо, на-

Розмірковуючи, в яких грошах — гривні чи доларах — тримати свої заощадження, українці дедалі частіше вкладають свої кривні у криптовалюти.

Фото з сайту news.crypto.pro.

приклад, експортери вважають, що їм у той чи інший момент не вигідно продавати валюту, а краще буде, навпаки, притримати і продати пізніше — особливо в ті моменти, коли з'являються ризики для гривні. То такі ризики можуть відчутно переростати у реальні: адже очікування знецінення гривні можуть самі по собі інтенсифікувати таке знецінення.

Економіст Борис Кушнірук при цьому зауважує: у будь-який несприятливий момент Нацбанк зможе відіграти ситуацію назад. Якщо, наприклад, ситуація зі світовими цінами на сировинну повернеться у несприятливий для нас бік. Утім чи зуміє регулятор спрацювати достатньо оперативно, а надто вважаючи, що посада його очільника набуває політичного забарвлення з урахуванням амбіцій команди новообраного президента України? Заперечувати відсутність загрози було би неправильно.

Доволі скептично дивляться на гривню і західні аналітики. Зокрема, експерти міжнародного рейтингового агентства «Фітч» оцінюють середньорічний курс гривні в 2020 році на рівні 30,6 гривні за долар. За сценаріями у рейтингових звітах компанії, до кінця нинішнього року за один долар даватимуть 28,86 гривні. До 2023 року курс сягне позначки у понад 30,5 гривні за долар.

За іншим сценарієм цієї ж компанії, долар в Україні коштуватиме у 2021 році 32,27 гривні за долар, а через рік уже 33,89 гривні. Раніше у «Фітч» дивилися на українські справи ще песимістичніше, оцінюючи середньорічний курс гривні в 2019 році в 30 гривень за долар, у 2020 році — 32 гривні за долар, в 2021 році — 34 гривні за долар і в 2022 році — 35 гривень за долар.

Влада нашої держави до стану українських фінансів ставиться з більшим оптимізмом і вважає, що до кінця нинішнього року гривня коштуватиме не менше 27,4 гривні за долар, у 2020-му — 28,2

гривні за долар, в 2021-му — 29,4 гривні за долар і в 2022 році — 30 гривень за долар.

Сам Національний банк наразі не бачить жодних загроз для стабільності гривні, зараз він виходить на міжбанківські торги із купівлею валюти, щоправда, у малих обсягах. Так, упродовж минулого тижня регулятор купив на міжбанку 40,5 мільйона доларів, що втричі менше показника тижнем раніше. Всього з початку місяця регулятор купив на міжбанку 278,3 мільйона доларів і зовсім не продав валюту. З початку року купив валюту Нацбанком перевищила її продаж на 1,364 мільярда доларів, або в 7 разів. Таким чином Національний банк у травні поповнив міжнародні резерви України за допомогою купівлі валюти на міжбанківському валютному ринку на 160,6 мільйона доларів. За місяць регулятор купив 203,6 мільйона доларів, продав — 43 мільйони доларів.

Амбіції Китаю і Libra від «Фейсбука»

Тим часом нові рекорди встановлює ще один фінансовий інструмент — криптовалюта. Біткоїн, який після недавнього падіння курсу вже поспішили списати, почав різко підніматися власні котування. Чергове підвищення курсу ми спостерігали минулими вихідними, коли «біток» оновив річний максимум, а його курс перевищив 11 тисяч доларів. Це максимальна точка з травня 2018 року. З початку нинішнього року вартість криптовалюти підскочила на 140%, однак біткоїн залишається ще дуже далеким від максимумів 2017 року, коли його курс був близький до 20 тисяч доларів.

Утім аналітики криптовалютних ринків позитивно оцінюють ситуацію: з огляду на обсяг операцій вже до кінця року вартість біткоїна може скласти близько 15 тис. доларів. При цьому побити рекордну за свою історію позначку в цьому році буде складно. Причинами,

чому біткоїн знову пішов угору, аналітики називають, зокрема, ескалацію торговельної напруженості між США і Китаєм, яка змушує фінансистів вкладати кошти в альтернативні інструменти: в умовах невизначеності знову зростає попит на платіжний засіб з анонімною і децентралізованою природою. Тож цілком можливо, що у майбутньому саме криптовалюта стане повноцінним фінансовим інструментом, який використовуватимуть для хеджування в умовах геополітичних ризиків і кризи ліквідності, особливо якщо форсмажор призведе до девальвації традиційних валютних активів.

Ще один фактор, який міг підштовхнути «біток» до нових фінансових висот, могли стати новини від «Фейсбука», про які вже писала «УМ». Найпопулярніша соціальна мережа, як відомо, планує найближчим часом запустити власну цифрову валюту. Компанія вже уклала угоду про підтримку своєї криптовалюти з понад десятком компаній, — у тому числі з Visa, Mastercard, PayPal і Uber Technologies. Запуск криптовалюти під назвою Libra запланований на найближчі півроку-рік.

«Фейсбук» обіцяє, що саме його валюта стане найзручнішим способом відправки грошей за кордон без великих комісій, — на відміну від «кітів» міжнародних переказів на кшталт «Вестерн Юніон». Також «Фейсбук» спробує долучити до онлайн-торгівлі величезну кількість людей, у яких зараз немає банківських рахунків або кредитних карт. Сама ідея, що мільярди людей отримають доступ до світу цифрових валют, дозволяє припустити, що і біткоїн не залишиться без додаткової уваги, а відповідно — і припливу нових коштів.

...Інші криптовалюти, такі як EOS, Ether, XRP, Litecoin, також дорожчать. За підрахунками експертів, сукупна вартість усіх криптовалют сьогодні оцінюється у 330,1 млрд доларів. ■

■ А ТИМ ЧАСОМ...

Коли агресор скаржиться...

Російський державний «Внешнекомбанк» звернувся з позовом в Арбітражний інститут Торгової палати Стокгольма проти України. Причиною цього кроку стали санкції України проти української «дочки» ВЕБу — «Промінвестбанку». Росіяни вбачають у санкціях України проти їхнього українського дочірнього підприємства порушення українцями положень міжурядової угоди про заохочення і взаємний захист інвестицій із РФ, укладеної 1998 року.

За словами Ігоря Краснова, представника російської банківської корпорації, за останні кілька років українська влада порушила всі гарантії, які сама ж надала в інвестиційній угоді. Тобто «демонстративно» порушує взяті на себе зобов'язання і систематично дискримінує російських інвесторів. «Політика української влади була спрямована на руйнування бізнесу російських банків, зокрема «Промінвестбанку», — заявив Краснов.

■ ТЕМНІ СХЕМИ

«Перекази» в «ДНР»

Деякі українські громадяни, як нещодавно встановили правоохоронці, вирішили заповнити нішу, яка склалася на українському фінансовому ринку, — й ініціювали переказ коштів у невідомі «республіки»: на потреби ватажків терористичних банд.

Утім співробітники Служби безпеки України заблокували канал фінансування незаконних збройних формувань так званої «ДНР». За даними пресцентру СБУ, оперативники встановили, що група переселенців з окупованих територій, які тимчасово мешкають у Києві, організували переказ коштів для фінансового забезпечення бойовиків. Разом зі спільником, який фактично проживає у Донецьку, налагодили в обхід чинного законодавства канал надходження готівки на тимчасово окуповану територію Донецької області, в тому числі в інтересах встановлених учасників НЗФ «ДНР». Для проведення операції зловмисники використовували реквізити банківських карток, відкритих у вітчизняних банках.

Як удалося встановити, злочинна схема функціонує з 2016 року, загальної обсяг з ознаками фінансування терористичної діяльності становить майже 5 мільйонів гривень.

■ ШЛЯХОМ ДИДЖИТАЛІЗАЦІЇ

Зеленський сказав, Кубів виконає!..

Українські урядовці, зокрема перший віцепрем'єр-міністр — міністр економічного розвитку і торгівлі України Степан Кубів, таки мають намір реалізувати улюблену ідею новообраного українського президента Володимира Зеленського і розвивати його обіцяну диджиталізацію. Так, Кубів запропонував змінити традиційне Міністерство економіки на Міністерство цифрової економіки України.

«Мінекономрозвитку варто наділити більш широкими повноваженнями у сфері розвитку цифрової економіки. Вже три роки наше Міністерство активно розвиває цифровий порядок денний для України, однак варто нарешті скоротити невласливі функції інших органів влади у сфері цифровізації. Україна має діяти за прикладом колега-європейців та змінити традиційне Міністерство економіки на Міністерство цифрової економіки України», — зазначив Степан Кубів, наголосивши, що сьогодні необхідно оптимізувати роботу комітетів ВР України і створити ефективний комітет із цифрової економіки. Перший віцепрем'єр-міністр додав, що в Україні вже працюють два нові портали для громадського контролю за використанням міжнародної технічної допомоги та за державними підприємствами.

«Уже зараз кожен охочий може зайти на сайт хоч би зі свого смартфона і подивитися онлайн інформацію про фінансовий стан трьох із половиною тисяч державних підприємств. Скоро цю інформацію доповнить фінансова звітність в електронному форматі», — додав Степан Кубів, акцентувавши на необхідності посилення реформ у сфері інтелектуальної власності, що є запорукою позитивних змін у розвитку українських інновацій, стартапів, цифровізації.

ГАМАНЕЦЬ

Чи надовго ціни вниз?

Вартість огірків на ринку за тиждень знизилась майже вдвічі

Оксана СИДОРЕНКО

На українському ринку спостерігається надлишок огірків, що змусило виробників активно переглядати ціну. Як повідомляють аналітики проекту EastFruit, ситуація зумовлена природним збільшенням пропозиції ґрунтових огірків, як з великих фермерських господарств, так і з літніх теплиць. Сьогодні фермери пропонують огіркі з літніх теплиць за оптовою ціною 5-6 грн/кг, що в середньому на 45 відсотків дешевше, ніж тижнем раніше.

Великі тепличні комбінати, незважаючи на невеликі збори, змушені були також переглянути ціни в бік зниження. Так, до кінця нинішнього тижня продажі тепличних огірків велися по 7-10 грн/кг, що в середньому на 29 відсотків дешевше, ніж у кінці минулого тижня. Таку ситуацію учасники ринку пояснюють одразу декількома факторами. По-перше, пропозиція огірків із плівкових теплиць і відкритого ґрунту продовжує збільшуватися, що вкрай негативно позначається на темпах збуту продукції. Водночас великі комбінати зачищають теплиці і часто пропонують до продажу некондиційну продукцію.

Незважаючи на цінове зниження, сьогодні тепличний огірок в Україні коштує в середньому в 2,4 раза дорожче, ніж в аналогічний період 2018 року. А ціни на продукцію із плівкових теплиць у середньому в 2,2 раза вищі минулорічних.

Консервуйте огіркі, поки дешевшають.
Фото з сайту ukr.media.

Чи триватиме зниження цін на сезонні овочі? Навряд... У північних і центральних регіонах України (Київська, Житомирська, Чернігівська, Сумська, Черкаська та Полтавська області), на які припадає значна частина виробництва картоплі, буряку, капусти і моркви, вже понад два тижні немає опадів. Температура повітря по традиційно «овочевій» частині України б'є історичні рекорди, в тім числі і в нічний час, що призводить до проблем із розвитком рослин і стресу.

За прогнозами синоптиків, протягом найближчого тижня необхідних опадів у цих регіонах не очікується. А це може погіршити стан рослин і навіть призвести до часткової втрати врожаю. На жаль, основна частина картоплі, моркви, капусти і буряку в цих регіонах вирощується на богарі, без поливу. А отже, вплинути на ситуацію практично неможливо. Певну надію городникам і картоплярам дає лише очікуване через тиждень знижен-

ня середньодобових температур повітря. Вони сподіваються, що до цього часу зміниться прогноз метеорологів і підуть дощі. Бо якщо така погода збережеться більше трьох тижнів, втрати врожаю неминучі.

За оцінками аналітиків EastFruit, площі під овочами так званого борщового набору і картоплею в Україні під урожай 2019 року різко розширили. Якби кліматичні умови були близькими до нормальних, то очікувалося б перевищення цих культур. Однак початок сезону показав, що умови поки що далекі від ідеальних.

Спочатку овочівники північних і центральних областей України занадто пізно змогли посадити і посіяти овочі та картоплю, тому що надлишкові опади і холодна погода в кінці квітня і на початку травня не дозволяла це зробити. Тепер же погода змінилася і опадів немає зовсім, а температури повітря значно перевищують норму.

Нагадаємо, що в сезоні 2018/19 Україна різко збільшила імпорт картоплі внаслідок неврожаю роком раніше. Імпорт виріс у 3,5 раза до 19,1 тис. тонн. При цьому експорт картоплі знизився на 13% до 3,6 тис. тонн, що зробило Україну нетто-імпортером картоплі. При цьому фермери, які змогли отримати врожай у минулому сезоні, вперше за три роки добре заробили, тому що попит на картоплю й овочі борщового набору перевищував пропозицію. ■

НОВИНИ ПЛЮС

Повітряний оприскувач упав

23 червня до Служби порятунку «101» від місцевого мешканця надійшло повідомлення про аварію літака АН-2 поблизу с. Млини Лохвицького району. Як повідомила пресслужба ДСНС, у літаку перебувало 2 пілоти, які самостійно евакуювалися до прибуття рятувальників. Унаслідок падіння літак почав горіти. Бійці ДСНС локалізували пожежу о 10:16, а о 11:00 ліквідували. За попередньою інформацією літак летів на оприскування сільськогосподарських посівів. Пілотів літака доправлено до районного лікарняного закладу. Причини авіаційної події встановлюють слідчі.

Зеленський приватизує Укрспирт?

Президент Володимир Зеленський заявив про готовність приватизувати спиртового монополіста ДП «Укрспирт». «Ми обов'язково проведемо приватизацію. З цим не буде ніяких проблем», — сказав він, додавши, що його проект «Країна в смартфоні» зможе допомогти контролювати питання нелегального ринку алкоголю. «Прийде час, коли ви візьмете пляшку, наведете на неї смартфон, клацнете

і зрозумієте, що це за продукт. Потім повідомте до контролюючих органів», — конкретизував свою думку президент. За його словами, також створять об'єднаний реєстр інформації про порушення. «Буде презентація, ми все покажемо», — пообіцяв Зеленський.

Компенсації для семисот

У 2019 році заявки на отримання компенсації відсотків за залученими кредитами подали 700 фермерських господарств. Як заявив заступник міністра аграрної політики і продовольства Віктор Шеремета, Мінагрополітики хоче розширити напрямки державної підтримки. Планується включити в компенсацію 70 відсотків за придбання обладнання зерновими кооперативами. Він нагадав, що в Україні для підтримки фермерства передбачено окрему бюджетну програму на 800 млн грн, яка діє по семи напрямках. Крім того, фермери можуть скористатися іншими урядовими програмами підтримки, зокрема про компенсацію витрат на техніку, посадкового матеріалу. За словами заступника міністра, в минулому році близько 10 тисяч юридичних осіб — фермерських господарств —

скористалися державною підтримкою на загальну суму понад 1 млрд грн.

Олію експортують з приростом

За вересень-травень 2018/19 маркетингового року експорт фасованої соняшникової олії з України зріс на 26 відсотків щодо аналогічного показника минулого сезону, склавши 146 тисяч тонн. До цієї категорії продукції відносяться соняшникова олія рафінована і сира в будь-якому вигляді упаковки різних обсягів, включаючи ПЕТ-тару, скляні пляшки, пластикові та металеві канистри, bag-in-box та інші. Найбільшим експортером українського продукту, як і у попередньому сезоні, була компанія «Кернел» із часткою 35% у загальному обсязі відвантажень. Збільшивши експорт у 2,5 раза, з п'ятого на друге місце піднялася компанія «Сантрейд» із питомою вагою 18%. А компанія «Оліяр» опустилася на третю позицію з часткою 9%. Таким чином ТОП-3 експортерів забезпечили понад 60 відсотків поставок українського фасованої соняшникової олії на зовнішні ринки. Основними ринками збуту цієї продукції в звітний період сезону були Ліван, Ізраїль, Китай, Палестина, ОАЕ і Нідерланди. ■

Наталія ТАТАРЧУК

На відміну від багатьох інших сільськогосподарських роботів, він забезпечений 5G. Розробка агробота є частиною проекту Академії сільськогосподарських наук Фуцзянь зі створення автономних ферм.

Апарат переміщується в теплиці між двома рядами листової зелені, а дані про рослини збираються і подаються до контрольної кімнати. Агробот має круглу основу з колесами, що дозволяє йому рухатися в усіх напрямках. Може бути використаний для автоматичної перевірки та вибірки даних.

Робот був розроблений спільно з компанією Fujian Newland Era Hi-Tech Co., Ltd і є частиною зусиль китайських науковців та аграріїв зі створення автономних ферм. Оснащення робота 5G означає, що процес передаван-

ФОТОФАКТ

Тепличне агророботятко

Робот нового покоління застосовують у східнокитайській провінції

ня ним зображень і відео в реальному часі має наднизьку затримку — це дозволяє аналізувати дані, зібрані з різних датчиків робота, ефективніше. ■

ПОДІЇ

Донбас: у фокусі земля

У Святогірську Донецької області відбувся перший обласний земельний форум

Оксана СОВА

На обговорення подальших спільних дій, необхідних уже сьогодні, попри тривалу війну і політичні перипетії, зібрались аграрії з Донецької та Луганської областей. Основне питання порядку денного — земельна реформа.

Голова ГС «Всеукраїнська аграрна рада» Андрій Дикун, виступаючи перед зібранням, висловив упевненість, що разом малий та середній аграрний бізнес зможе відстояти свою позицію щодо ринку землі. «У нас є розроблений меморандум, який ми підписували з політичними силами, зараз такий самий меморандум, трохи адаптований до умов сьогоднішнього, підписуватимемо з депутатами-мажоритарниками. Далі наша мета — створити міжфракційне депутатське об'єднання і таким чином відстоювати наші інтереси», — сказав він.

Заступник голови ВАР Михайло Соколов, який балотуватиметься в депутати парламенту наступного скликання, розповів про проблеми, які унеможливають негайне відкриття ринку землі: рейдерство, відсутність «дешевих» кредитів для малого та середнього бізнесу, безлад у Держгеокадастрі. Саме він презентував позицію асоціації щодо впровадження ринку землі в Україні. За задумом об'єднаних ВАР аграріїв, запуск ринку землі має відбуватися поетапно. На перших етапах слід наповнити адекватною інформацією держгеокадастр та прийняти відповідні нормативні акти, які захистять малий та середній аграрний бізнес від рейдерства. На цьому ж етапі має бути вирішено питання доступних кредитів для аграріїв під низькі відсотки.

Далі ринок землі пропонують відкрити в одній із областей України в рамках пілотного проекту, — аби перевірити, як працюють законодавчі норми. І лише тоді земельну реформу можна проводити на всій території України. При цьому, купувати землю спочатку матимуть право лише фізичні особи, і максимум до 500 гектарів. Згодом ринок землі може бути відкрито і для юридичних осіб, які зможуть придбати максимум 5 тисяч гектарів землі. Іноземні громадяни не повинні мати права володіти українською землею ні як фізичні, ні як юридичні особи.

Аграрії активно долучились до обговорення питання впровадження ринку землі, висловлювали свої думки та бачення. Також ділились іншими актуальними проблемами: складнощами з ліцензуванням палива, високою ціною на добрива тощо.

Регіональний форум на прифронтових територіях став продовженням і своєрідним локальним етапом земельних зібрань українських аграріїв, розпочатих навесні. Зокрема, 10 квітня в Києві відбувся всеукраїнський земельний форум, на який приїхало понад 500 аграріїв з усієї України. Своє бачення впровадження ринку землі тоді висловила четвірка кандидатів у президенти та представники їхніх команд. Заступник голови аграрного комітету ВРУ Олександр Бакуменко вперше презентував тоді чотири варіанти впровадження ринку землі, напрацьовані депутатами. Тоді ж голова ВАР Андрій Дикун оголосив про проведення обласних земельних форумів, аби дізнатись думку більшості аграріїв стосовно земельної реформи.

Ступор, у який з подачі зацікавлених задешево користуватися державними і публічно не контрольованими землями введено земельну реформу, заважає Україні цивільно розвивати не лише земельний ринок. Адже, за попередніми розрахунками міжнародних аналітиків, прийняття земельної реформи зможе збільшити річний обсяг виробництва в країні за рахунок зростання продуктивності сільськогосподарської галузі як мінімум на \$15 мільярдів та збільшити ВВП приблизно на 1,5%. Такі цифри, зокрема, називала директорка Світового банку у справах Білорусі, Молдови та України Сату Кахконен. «Змістовна реформа земельної галузі повинна включати стимули для довгострокових інвестицій та належного управління земельними ресурсами, доступу до кредитування та передавання землі її найпродуктивнішим користувачам», — пояснювала Кахконен напередодні чергового відтермінування запуску ринку землі. Можна було б розраховувати на збільшення доходів держави до \$2 млрд від одноразового продажу державних земель та \$250 млн щороку від їх оренди.

Продуктивність АПК на українських теренах суттєво нижча від Західної Європи. Україна не може завершити аграрну реформу, задекларовану ще на зорі незалежності, протягом останніх 27 років. І серед експертів та аграріїв досі є сумніви, що «земельний мораторій» вдасться зняти. Як діючий уряд, так і умовні опозиціонери, серед яких чимало «сірих» користувачів недореформованими землями, продовжують проголошувати, що результатом земельної реформи має бути підвищення продуктивності сільського господарства та створення прошарку фермерів. ■

ГУЧНА СПРАВА

Григорій ОМЕЛЬЧЕНКО, генерал-лейтенант,
почесний голова Спілки офіцерів України

На брифінгу 19 червня генеральний прокурор Нідерландів Фред Вестербеке і голова Національної поліції Вільберт Паулісен озвучили офіційну версію результатів розслідування Міжнародної слідчої групи (далі МСГ) і назвали прізвища чотирьох підозрюваних у знищенні літака: Сергій Дубинський («Хмурий»), Ігор Гіркін («Стрелок»), Олег Пулатов («Гюрза»), Леонід Харченко («Кріт»). Як на мене (займаюсь розслідуванням з моменту знищення літака), нічого нового, а тим більше сенсаційного генеральна прокуратура Нідерландів повідомити не могла. Ще на початку червня мені були відомі прізвища осіб, відібраних генпрокурором Нідерландів і керівництвом Генеральної прокуратури і СБ України на роль «стрілочників» — співучасників знищення малайзійського «Боїнга» у вигляді двох дрібних «організаторів» (Гіркін і Дубинського) і двох спільників (Пулатова і Харченка).

У низці статей, опублікованих в «Україні молодій» («Кремль — вбивця») (5 травня 2016 р.), «Путін — терорист № 1» (5 жовтня 2016 р.), «Путін — гібрид Гітлера—Сталіна» (20 лютого 2018 р.), «Якби не Путін — ми були б живі» (27 лютого 2018 р.), я назвав прізвища, посади, звання організаторів і співучасників злочину з вищого військово-політичного керівництва Росії, починаючи з президента РФ Володимира Путіна — замовника й організатора терористичного акту — та виконавців злочину середньої і нижньої ланки. На мою думку, як колишнього слідчого, зібрано достатню доказів для оголошення підозри на організації вчинення терористичного акту, за попередньою змовою групою осіб, що призвів до загибелі 298 людей (у тому числі 80 дітей), тобто вчиненні злочину, передбаченого ч.3 ст.27, ч.3 ст.258 КК України.

Торги на крові

У липні минулого року австралієць Ентоні Маслін, який із дружиною втратив трьох дітей у трагедії Боїнга рейсу МН17 у небі над Донбасом, написав відкритого листа президенту США Дональду Трампу, після того, як той зустрівся і провів спільну пресконференцію з президентом Росії Путіним у Гельсінкі 16 липня. «Літак збили російською ракетою, це вбило 298 невинних людей, убило наших трьох діточок та їхнього дідуся, — йдеться у листі. — Це зруйнувало наше життя і багато інших життів. Це зробила людина (Путін), чию дупу ви тільки що розплітали: той, хто продовжує брехати про цю трагедію. Все це — незаперечні факти, містере Трамп!». До листа Ентоні Маслін додав фото своїх загиблих дітей.

Для повної картини того, як «сильні світу цього» ведуть закулісну «велику геополітику» і торги на крові українців і пасажирів малайзійського літака, наведу деякі незаперечні факти.

США передали МСГ таємні супутникові знімки Донбасу за 17 липня 2014 року і звіт із висновками експертів, які беззаперечно свідчать: малайзійський літак було збито ракетою «земля-повітря», запущеною із зенітно-ракетного комплексу (ЗРК) «Бук» із території Донецької області, яка підконтрольна російським військовим підрозділам та їхнім найманцям — бойовикам-сепаратистам. Отримані матеріали долучено як докази до кримінальної справи і використано слідчими під час її розслідування.

За повідомленням представника Держдепартаменту США, американська розвідка підтвердила, що малайзійський літак був збитий ракетою «земля-повітря». В момент пуску ракети з російського «Бука», в районі «Боїнга», на дальності 30 км, за даними іноземних радіолокаційних станцій і супутників, ніякого військового літака не було.

У жовтні 2014 року президент Федеральної розвідувальної служби Німеччини Герхард Шиндлер доповів членам парламентського контрольного органу Бундестагу ФРН, що катастрофу рейсу МН17 у небі над Східною Україною здійснили пострілом із ЗРК «Бук» із території, яку не контролював уряд України.

За кілька днів після збиття літака спец-

служби України встановили, що літак був збитий ЗРК «Бук-М1», завезеним із Росії в Україну. У середині липня 2014 року біля кордону з Україною було сконцентровано шість таких установок, передислокованих з під Курська, де перебуває 53-тя ЗРБ ЗС РФ.

У грудні 2017 року британська розвідка МІ6 у своїй доповіді Комітету з розвідки і безпеки парламенту Великої Британії повідомила, що Росія веде масовану інформаційну і пропагандистську війну, щоб переконати світ у тому, що вона не несе відповідальності за збиття літака рейсу МН17. «Це абсолютна неправда: ми знаємо і не маємо ніякого сумніву, що російські військові надали і згодом вивезли назад ракетну установку «Бук», з якої був збитий малайзійський пасажирський лайнер», — зазначається у доповіді МІ6.

Експерти з Варшави, Лондона і Мюнхена виявили на уламках літака і тілах загиблих осколки російської боеголовки моделі 9N314M ракети класу «земля-повітря» серії 9M38, якими оснащують новітні російські ЗРК «Бук-М1-2».

Такої класифікації ЗРК «Бук», ракет і боеголовки на озброєнні ЗС України немає й ніколи не було. «Бук-М1-2» був розроблений у Росії в 1997 році й поставлений на озброєння ЗС РФ у 1998 році, в Україну його ніколи не поставляли.

На місці падіння літака були знайдені уламки ракети, якою він був збитий: сопло Вентури, газохід ракети, оболонка і корпус її двигуна. На зовнішній поверхні корпусу чітко видно номер: 9Д1318869032. Експерти встановили, що перші п'ять знаків цього номера і буква «Д» свідчать про те, що ракета була виготовлена на російському оборонному заводі в м. Долгопрудний Московської області.

За підсумками розслідувань, здійснених протягом липня-вересня 2014 року представниками Ради безпеки Нідерландів, Національного бюро з розслідування авіаційних подій та інцидентів із цивільними повітряними суднами, The Boeing Company, Міжнародної організації цивільної авіації (ICAO), Європейської організації з безпеки аеронавігації (Eurocontrol), Міжнародної організації кримінальної поліції (Interpol), Європейського поліцейського управління (Europol), Європейського агентства авіаційної безпеки (EASA), Національної ради з безпеки на транспорті (NTSB), а також експертами Австралії (ATSB), Великої Британії (AAIB), Індонезії (KNKT), Італії (ANSV), Малайзії (DCA), Німеччини (BFU), США, Франції (BEA) встановлено, що «причиною падіння літака стало його ураження боеголовкою моделі 9N314M ракети класу «земля-повітря» серії 9M38, якими оснащують «Буки», здетонованою на відстані приблизно метр від передньої лівої верхньої частини фюзеляжу авіалайнера о 13:20:03 (16:20:03 за київським часом) на висоті 10,1 км, випущеної з території, окупованої проросійськими бойовиками, на південному сході від міста Торез. Натомість версії щодо причетності українських військових до збиття літака, теракту на його борту, помилок пілотування та технічних проблем повітряного судна беззаперечно спростовано».

Проте лише 13 жовтня 2015 року Рада безпеки Нідерландів офіційно оприлюднила технічний звіт про причини авіакатастрофи, у якому зроблено висновок, що літак збито ракетою з «Бука», доправленого з Росії в Україну, і визначено місце, звідки було запущено ракету.

Високий представник Євросоюзу з питань зовнішньої політики і політики безпеки Федеріка Могеріні заявила, що цей звіт поклав край 15-місячній спекуляції щодо того, хто збив малайзійський пасажирський літак.

Голова Радбезу Нідерландів Чиббе Яустра заявив, що це лише технічний звіт. Визначенням осіб, причетних до збиття літака, займається слідча група, яка й оприлюднить їх восени 2016 року. Проте об'ця не було виконано лише через три роки!

Виникає запитання: чому Генеральна прокуратура Нідерландів мовчала понад два роки після збиття літака і не оприлюднила результати технічних висновків, встановлених експертами, зазначеними міжнародними організаціями, а також Радою безпеки Нідерландів, які ще напри-

Голова Міжнародної слідчої групи Фред Вестербеке під час виступу 24 травня 2018 року. На столі — частини ракети російської установки «Бук», яка знищила «Боїнг» на Донбасі.

Підлягають ЯК ВОЄННІ

«УМ» наводить повний список причетних до збиття малайзійського пасажирського літака

кінці 2014 року однозначно встановили, що малайзійський літак було збито російською ракетою, запущеною із ЗРК «Бук», завезеного з Росії в Україну?!

Свої висновки МСГ і генпрокуратура Нідерландів озвучили лише після того, як через своїх колег і друзів по ПАРЕ (депутатів нідерландського парламенту) я висловив жорстке зауваження про навмисне зволікання в інформуванні міжнародної спільноти, що винною у знищенні малайзійського літака є Росія. Тому змушений був оприлюднити у травні 2016 року власні результати розслідування, які скерував до МСГ ще в грудні 2014-го.

Мені було відомо, як РФ через свої агентурні позиції, дипломатичні канали та ЗМІ в Західній Європі чинила тиск на політичне керівництво Нідерландів, щоб якомога довше затягувати розслідування справи з метою ввести в оману Європу і світ, нібито Росія не причетна до збиття літака. Одночасно через фейкові новини та членів лівого крила нідерландського парламенту і місцевих емігрантів, прихильників росіян, Росія масово впливала на свідомість нідерландців під час референдуму (квітень 2016 року) щодо ратифікації Угоди про асоціацію ЄС з Україною, звинувачуючи її у знищенні малайзійського літака, серед загиблих було найбільше громадян Нідерландів — 193 особи. Про це я неодноразово повідомляв нідерландським парламентаріям і генпрокуратурі Нідерландів.

Унаслідок російського впливу та поширеної брехні 61% нідерландців, які взяли участь у референдумі, висловився проти ратифікації угоди. Таких результатів референдуму не було б, якби в 2015 році або на початку 2016 року були оприлюднені результати розслідування.

Лише наприкінці вересня 2016 року світова спільнота почула звіт МСГ про причини катастрофи пасажирського літака «Малайзійських авіаліній». Міжнародні слідчі заявили: «Ми маємо у своєму розпорядженні незаперечні докази того, що авіалайнер рейсу МН17 був збитий російською ракетою серії 9M38, запущеною з установки «Бук» із сільськогосподарського поля площею 500х600 метрів у районі смт Первомайське. У радіусі 5 кілометрів це найвища точка. Даний район на той момент перебував під контролем проросійських сепаратистів і бойовиків. Самохідна вогнева установка «Бук» була доставлена в Україну з Російської Федерації, і після того, як її використали для атаки на авіалайнер рейсу МН17, її знову повернули на територію Росії».

Категорично стверджую, що зазна-

чені «незаперечні докази» МСГ мала в кінці 2014 року і зобов'язана була оприлюднювати свої висновки ще тоді! Також зауважу, що висновки МСГ базуються на лівій частині доказів, які по «гарячих слідах» встановили Служба безпеки і Головне управління розвідки МО України. Конгресмен США Чарлі Кент іронічно зауважив: «Цей звіт лише підтверджує те, що ми знали раніше».

Висновки Ради безпеки Нідерландів і МСГ повністю збіглися з результатами мого розслідування, які в кінці 2014 року я направив у генеральні прокуратури Нідерландів, України та до СБУ. Коли ж МСГ почала затягувати з їх оголошенням, я опублікував результати розслідування в газеті «Україна молода» у статті «Кремль — убивця».

«Кількість фігурантів кримінальної справи налічує 120 осіб»

Представники МСГ заявили: «Ми можемо повідомити, що визначено приблизно сто осіб, які тим чи іншим чином можуть бути пов'язані з нападом на авіалайнер рейсу МН17 або транспортуванням «Бука». Особи цих людей уже встановлені».

Ще в грудні 2017 року перший заступник генерального прокурора України Дмитро Сторожук, за підсумками зустрічі з керівниками генеральної прокуратури і Національної поліції Нідерландів, повідомив: «У нашій плані у 2018 році входить підготовка матеріалів щодо підозрюваних для подання до суду відповідно до підписаної 7 липня 2017 року угоди про передачу юрисдикції до Королівства Нідерландів. Кількість фігурантів кримінальної справи налічує 120 осіб».

Минув 2016, 2017, 2018 рік, але імена підозрюваних так і не були названі, хоча доказів цього встановлено достатньо.

Лише через 5 років (!) після збиття літака Генеральна прокуратура Нідерландів спромоглася «розродитися» підозрюваними нижньої ланки, назвавши прізвища чотирьох «цапів-відбувайлів» і видала чергову дозу інформації з «чайну ложечку». На пресконференції продемонстрували відео маршруту пересування російського «Бука», яким був збитий літак і перехоплені СБУ телефонні розмови між співучасниками теракту.

Зазначені відео-, аудіозаписи перехоплених телефонних розмов проросійських бойовиків зі своїми московськими кураторами, декілька десятків фото осіб, причетних до знищення малайзійського «Боїнга» та інші документальні докази збиття літака я виклав на сайті інтернет-видання

«Гордон» іще 6 лютого 2018 року в публікації «Від вибуху польського літака до збиття МН17, або Спецоперація Путіна із «зачистки» виконавців авіакатастроф. Розслідування».

Для мене було важливим, що скаже генеральний прокурор Юрій Луценко, присутній на брифінгу 19 червня (адже всі матеріали свого розслідування, які опубліковані в ЗМІ, були направлені йому, в СБУ і МСГ).

По закінченні пресконференції Луценко заявив, що МСГ готує підозри широкому колу причетних до збиття літака рейсу МН17 і має «дорожню карту» подальшого розслідування. «Наступними підозрюваними будуть особи від солдат, полковників і генералів до найвищого політичного та військового керівництва Російської Федерації. Остання розмова між Гіркіним і Сурковим (на той момент радник президента РФ Путіна з питань Донбасу. — Авт.) за двома криптованими кремлівськими телефонами багато про що каже уважним

ч. 3 ст. 258 КК України.

Військові експерти стверджують, що, згідно з нормативно-правовими актами МО РФ, рішення про відправку в зарубіжні країни чи в район воєнних конфліктів сучасної самохідної вогневої установки зенітного ракетного комплексу «Бук» могло бути ухвалене лише за наказом чи з відома президента Росії Путіна.

Аналіз наявних на сьогодні доказів дає підстави зробити такі висновки:

а) збиття пасажирського літака рейсу МН17 є заздалегідь спланованим терористичним актом, організованим вищим військово-політичним керівництвом РФ на чолі з президентом Путіним, з метою масштабного військового вторгнення в Україну, запланованого на 18 липня, та окупації її південно-східних областей;

б) відповідальність за збитий літак повинні нести, в першу чергу, найвище політичне і військово керівництво РФ як організатори терористичного акту, а саме:

— президент, верховний головноко-

ЗС РФ, генерал-полковник Андрій Картаполов;

— головнокомандувач Сухопутних військ, генерал-полковник Олег Салюков;

— командувач військами Західного військового округу (ЗВО), генерал-полковник Анатолій Сидоров;

— начальник штабу — перший заступник командувача військами ЗВО, генерал-лейтенант Віктор Астапов;

— командувач військами ППО Сухопутних військ, генерал-лейтенант Олександр Леонов;

— командувач 20-ї гвардійської загальної військової армії ЗВО, генерал-лейтенант Олександр Лапін;

— командувач 20-ї гвардійської загальної військової армії ЗВО, генерал-лейтенант Олександр Чайко (з 8 липня 2014 року);

— командувач зенітно-ракетного з'єднання ЗВО, генерал-майор Олексій Золотов;

— начальник ППО та авіації ЗВО, полковник Андрій Коханов;

— начальник зенітно-ракетних військ РФ, генерал-майор Віктор Гуменний;

— головний інспектор МО по Центральному воєнному округу РФ, генерал-полковник Ткачов Микола Федорович (позивний «Дельфін»);

— полковник ГРУ ПШ МО РФ Іванніков Олег Володимирович («Дунай», він же «Оріон»), служив на окупованій території Грузії «міністром оборони» невизнаної Південної Осетії.

Ткачов («Дельфін») та Іванніков («Оріон») особисто координували і контролювали хід доставки установки «Бук» в Україну і вивезення її назад у Росію після знищення літака рейсу МН17 та давали по телефону вказівки особам, задіяним в евакуації «Бука». Їхні телефонні розмови перехоплені СБУ. Експерти підтвердили автентичність цих розмов і встановили, що голови належать Ткачову, Іваннікову та іншим ідентифікованим співучасникам злочину.

Офіцери 53-ї ЗРБ ЗС РФ (в/ч 32406, Курськ), які причетні до знищення літака рейсу МН17 (організатори, виконавці, співучасники середньої ланки):

— командир бригади, полковник Сергій Мучкаєв (його старшими безпосередніми командирами були Олексій Золотов і Андрій Коханов);

— командир 2-го дивізіону, підполковник Дмитро Трунін (відповідав за транспортування установки «Бук», члени екіпажу якого були його підлеглими і збили малайзійський літак);

— командири батареї 2-го дивізіону, офіцери: Олексій Ковтунов, Рафаель Авахадєв, Дмитро Коюков;

— командири установок «Бук» 2-го дивізіону, офіцери: Костянтин Мишкін, Ігор Субічов, Євген Гришин, Віталій Копєнков, Євген Мальченко, Володимир Полежаєв, Вадим Мягков, Сергій Позняков, Сергій Обиночний, Павло Кривошеєв.

На підставі телеграми начальника військ ППО 20-ї гвардійської армії ЗВО РФ від 13 липня 2014 року, №8/1358/ПШ та наказу т.в.о. командира в/ч 32406 підполковника Демидова і т.в.о. начальника штабу майора Горлатих від 15 липня 2014 року, № 129 велика група офіцерів і військово-службовців контрактної служби на чолі з командиром 53-ї ЗРБ полковником Мучкаєвим були «відправлені у відраження з 15 липня в м. Міллерово Ростовської області для несення бойового чергування.

Для виконання попередньо розробленого злочинного плану військово-політичного керівництва РФ у Міллерово (яке розташоване біля кордону з Україною, поряд з Луганською областю) з-під Курська, де розташована 53-тя ЗРБ (в/ч 32406), було доставлено 6 самохідних вогневих установок ЗРК «Бук» із бортовими номерами: 211, 212, 221, 231, 232, 332.

Супровід колони, що налічувала 41 одиницю військової техніки, в якій перевозили зазначені «Буки», здійснювали територіальні підрозділи військової автомобільної інспекції № 47 та № 56 ЗС РФ.

При цьому «Бук» (борт № 332), з якого потім збили малайзійський літак, перевозили вантажним автомобілем КамАЗ 65225, державний реєстраційний номер 4267 АН, причепом ЧМЗАП ХР 4679. Водії, які транспортували «Бук», встановлені.

«Це зробили вироки з Москви!»

Організатори і співучасники терористичного акту нижчого рівня:

— Ігор Гіркін (Стрелков, позивні «Стрелок», «Перший»), так званий «міністр оборони» самопроголошеної «ДНР», полковник ФСБ РФ,

— Сергій Дубинський (документи прикриття на прізвище Петровський, позивний «Хмурий»), так званий «начальник управління військової розвідки» (заступник Гіркіна), генерал-майор ГРУ ПШ ЗС РФ з серпня 2014 року;

— Василь Геранін, полковник ГРУ ПШ ЗС РФ, член «Ради командирів Союзу добровольців Донбасу» (10 травня 2017 року був затриманий ФСБ в Москві, поміщений в СІЗО «за зберігання боеприпасів і вогнепальної зброї», заднім числом звільнений з армії. З того часу його доля невідома, швидше за все — ліквідований);

— Ігор Безлер («Біс», підполковник ГРУ ПШ ЗС РФ), командир «групи Безлера», у листопаді 2014 року був «відправлений у відставку», проживає в анексованому Криму, в липні 2018 року відвідував окуповану Горлівку в Донецькій області;

— Сергій Пovalaєв («Боцман»), заступник командира «групи Безлера», помер «від запалення легень» в Москві 6 січня 2016 року;

— Олег Пулатов («Гюрза», він же «Халіф»), підполковник запасу російських Повітряно-десантних військ, заступник Дубинського, начальник «2-го відділу ГРУ «ДНР»;

— Леонід Харченко («Кріт», він же «Льоня»), командир розвідбатальйону «2-го відділу ГРУ ДНР», підлеглий Пулатова,

— Едуард Гілазов («Рязань»), командир розвідроті «Рязань», підлеглий Харченка (після знищення літака Гілазов привіз у селище Сніжне своєму командирі Харченку члена екіпажу «Бука», який, будучи в нетверезому стані, заблукав і відстав від решти екіпажу), пропав безвісти 27 липня 2015 року — вважається вбитим;

— Олег Шарпов («Змії»), командир розвідвзводу, загадково «помер» 3 листопада 2014 року;

— Валерій Стельмах («Найманець», він же «Батя»), комендант м. Дзержинська до 21 липня 2014 року, підлеглий Безлера,

— Ігор Українець («Мінер»), 1-й заступник командира дивізіону 3-ї окремої мотострілкової бригади 1 АК ЗС РФ, в/ч 08803, командир піхотного загону, відомого як «група Мінера», підлеглий Безлера;

— Олександр Хомаковський («Скіф»), служив у парашутних десантних військах, міністр державної безпеки «ДНР» із 16 травня по 16 липня 2014 року, командир батальйону «Схід»;

— Олександр Семенов («Сан Саніч»), заступник командира батальйону «Схід», загинув 18 вересня 2014 року.

Своєю другою по Афганістану Сергію Тиуну, який проживав в Україні, під час повернення українських полонених Дубинський розповів, що збити літак їм наказали з Москви (цитую): «Це зробили вироки з Москви!». У 2015 році Путін особисто вручив Дубинському орден «За заслуги перед Вітчизною» з мечами.

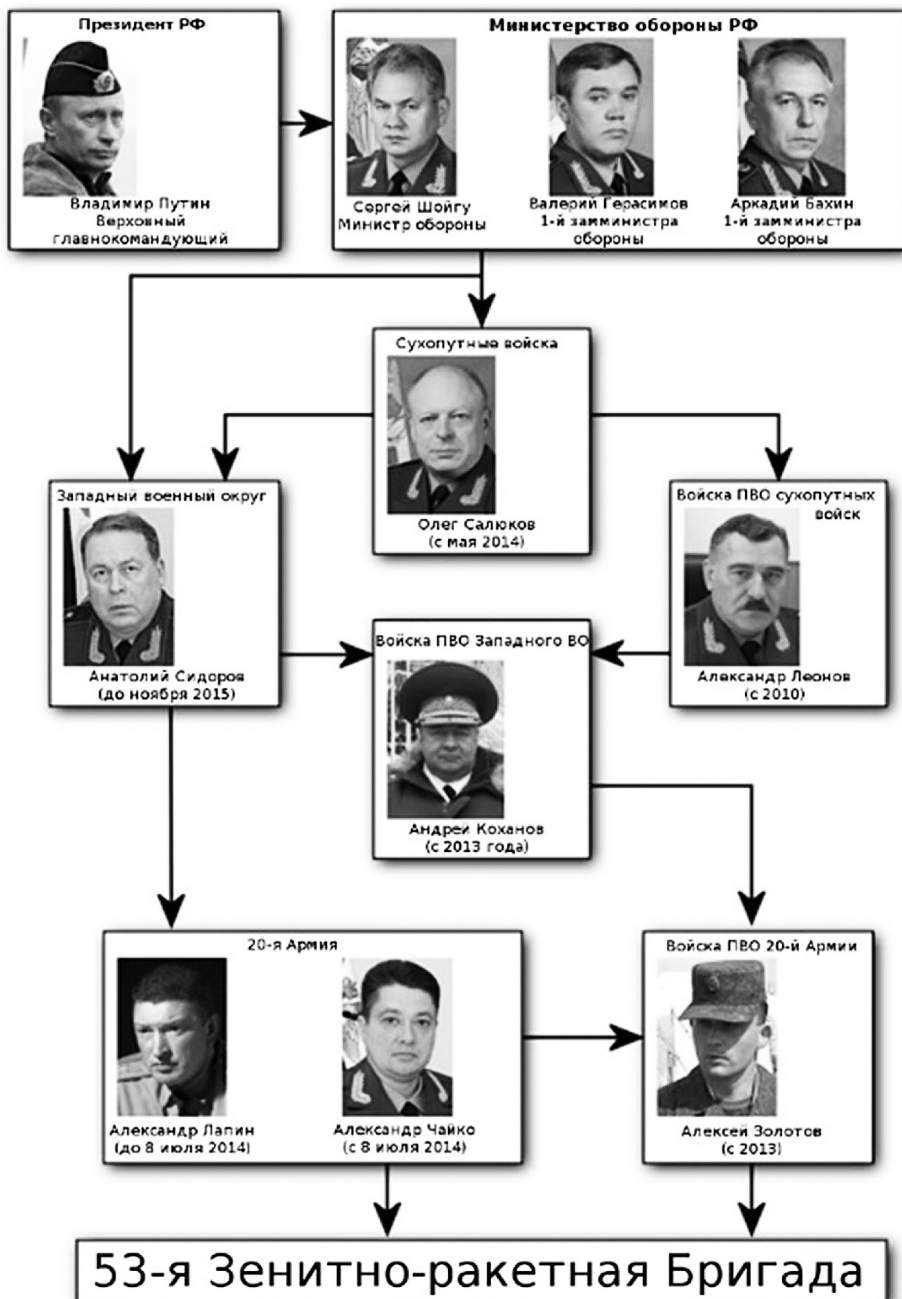
«Стиль поведінки Кремля з підлеглими, які чиняють злочини, добре відомий»

Дмитро Сторожук зазначив, що судовий процес у національному суді Нідерландів не позбавляє Україну можливості звертатися до українського суду з обвинувальними актами щодо причетних до знищення літака. У кожній країні-учасниці спільної Міжнародної слідчої групи є своє кримінальне провадження, своє слідство, ми знаходимо докази і матимемо можливість звертатися в національні суди з клопотаннями про засудження винних у збитті літака.

Сподіваюся, що тепер нічого не буде заважати генеральному прокурору Юрію Луценку і новому керівництву СБУ порушити кримінальне провадження щодо президента Росії Путіна, зазначених мною посадових осіб вищого воєнного командування ЗС РФ, військових 53-ї ЗРБ, оголосити їм офіційну підозру в організації вчинення терористичного акту й оголосити їх у міжнародний розшук.

» Закінчення — стор. 10

ліквідації злочинці

аналітикам», — підкреслив він.

Ця моя публікація є реакцією на заяву Луценка, а саме — допомогти йому і СБУ в завершенні об'єктивного досудового слідства і притягненні до кримінальної відповідальності президента Росії Путіна та вищого воєнного командування ЗС РФ як організаторів вчинення, за попередньою змовою групи осіб, терористичного акту — знищення 17 липня 2014 року о 16 год 20 хв пасажирського літака «Боїнг 777-200» із реєстраційним номером 9M-MRD Малайзійських авіаліній, рейс МН17, що призвело до загибелі 298 осіб, тобто вчинення злочину, передбаченого ч. 3 ст. 27,

мандувач ЗС РФ Володимир Путін,

— радник президента Росії Владислав Сурков;

— міністр оборони, генерал армії Сергій Шойгу;

— перший заступник міністра оборони, начальник ПШ ЗС РФ, генерал армії Валерій Герасимов;

— заступник міністра оборони, генерал армії Аркадій Бахін;

— заступник начальника ПШ ЗС РФ, начальник ГРУ, генерал-полковник Ігор Сергун (нині покійний);

— начальник Головного оперативного управління — заступник начальника ПШ

ГУЧНА СПРАВА

Підлягають ліквідації як воєнні злочинці

» Початок — стор. 8—9

Юрій Луценко після брифінгу заявив журналістам: «Не вірю у співпрацю з Кремлем щодо справи про збиття літака MH17... Тому я би дуже рекомендував усім російським громадянам, причетним до цього злочину, якомога швидше зв'язатися з українською або голландською прокуратурою й отримати статус свідка під захистом. Бо стиль поведінки Кремля з підлеглими, які вчиняють злочини за кордоном, добре відомий усій світовій громадськості».

На підтвердження слів Луценка наведу лише пару прикладів.

Головним ідеологом діявольського плану провокаційного знищення пасажирського літака (і це мало б стати приводом для широкомасштабного вторгнення регулярних російських військ в Україну) був заступник начальника ГШ ЗС РФ — начальник ГРУ генерал-лейтенант Ігор Сергун. За анексію Криму президент Путін у квітні 2014 року нагородив Сергуна орденом «За заслуги перед Вітчизною» IV ст., а від міністра оборони РФ він отримав медаль «За повернення Криму». 21 лютого 2015 року президент Путін своїм указом № 91 присвоїв Сергуну звання «генерал-полковник». З січня 2016 року, згідно з офіційною заявою Кремля, на 59-му році життя Сергун несподівано помер від серцевого нападу в будинку відпочинку в Підмосков'ї.

Як стверджували його колеги, він був цілком здоровим, ніколи не скаржився на серце. Американська розвідувальна аналітична компанія Stratfor повідомила, що, згідно з її даними, Сергун «раптово» помер 1 січня 2016 року, перебуваючи в Лівані.

Тижнем раніше, 27 грудня 2015 року, від «раптової зупинки серця» на 53-му році життя помер соратник Сергуна, заступник начальника штабу Повітряно-десантних військ Росії генерал-майор Олександр Шушукін. Саме Шушукін здійснивав бойове планування і командування операцією захоплення Криму навесні 2014 року. Брав участь у воєнній агресії Росії проти Грузії і після анексії Абхазії та Південної Осетії був призначений командиром 4-ї гвардійської військової бази МО РФ на території Південної Осетії. За проведення операції із захоплення Криму Шушукін був нагороджений орденом «За заслуги перед Вітчизною» IV ст. і медаллю «За повернення Криму».

Для російських генералів, причетних до злочинів Путіна, або свідків цих злочинів, є два шляхи. Перший — стати черговим «утоплеником», «самострілом», «парашутистом», «стрибуном» з вікна чи даху будинку або з платформи під потяг, раптово померти

ЯКБИ НЕ ПУТІН – МИ БУЛИ Б
ЖИВИ

Мо, 12 років, Отіс, 8 років, та їхня сестра Еві Маслін, 10 років, загинули разом зі своїм дідусем Ніком Норрісом.

від «інфаркту», «інсульту», загинути в ДТП, «випадково» бути застреленим на полюванні або в результаті необережного поводження з вогнепальною зброєю... Варіантів ліквідації негодних Путіну в арсеналі ФСБ багато. Другий — втеча за кордон із проханням надати політичний притулок в обмін на свідчення про злочини, вчинені Путіним. Є ще й третій шлях, щоб зберегти свою честь і споконувати гріхи перед народом. Який саме — генерали добре знають з історії.

Аналіз загадкових смертей російських генералів дає підстави зробити висновок: після кожної значимої злочинної операції Кремля таємний підрозділ ФСБ проводить за вказівкою Путіна серію «зачисток» в апараті вищого військового керівництва Росії.

За моїми даними, за час режиму Путіна понад 30 генералів — безпосередніх учасників і свідків його злочинів — ліквідовано. Згідно з дослідженнями Міжнародного волонтерського сайту InformNapalm, таких генералів — 43, з яких лише троє, можливо, померли своєю смертю.

Після оголошення висновків МСГ, озвучення прізвищ підозрюваних і перехоплених їхніх телефонних розмов із московськими кураторами, виникла реальна загроза «зачистки» військовослужбовців 53-ї ЗРБ та інших осіб, які брали участь у знищенні літака. За моєю інформацією, офіцери 53-ї ЗРБ, які були залучені до відправки і транспортування «Бука» в Україну і назад в Росію та знищення «Бойнга», відправлені до Сирії. Декого вже немає серед живих, бо їхні рідні і друзі не можуть вийти з ними на зв'язок.

Оператором устанавки «Бук», який виконав наказ на запуск ракети, що збила літак, був сержант Іван Краснопрошин (його фото опубліковано в газеті «Україна молода» за 21 лютого 2018 р.). Після того, як стало відомо, що був збитий ма-

лайзійський авіалайнер, командування ППО РФ у цей же день (не виключено, що і заднім числом) видало наказ про переведення екіпажу «Бука», який збив літак, до Сибірського військового округу для проходження подальшої служби. Але до нового місця призначення ніхто з екіпажу так і не прибув. Увесь екіпаж «Бука» у складі трьох осіб (командир, оператор і водій-механік), швидше за все, був «зачищений» спецгрупою ФСБ.

Генеральний прокурор Нідерландів Фред Вестерке заявив, що його країна готова надати російським військовим (у статусі свідків), які транспортували чи супроводжували «Бук», а також особам, яким відомо, хто причетний до знищення літака, гарантії захисту і безпеки, а також притулок в обмін на їхні свідчення в суді.

Не виключаю, що Путін може закінчити своє життя як диктатори Сталін, Чаушеску, Хусейн або Кадафі. Може трапитися, що оточення президента Росії, заради своєї безпеки і збереження статків, проведе операцію під кодовою назвою «кремлівський карлик» і «замочить Путіна у сортирі».

Наголошу: воєнні злочинці і терористи на чолі з Путіним, які повинні понести покарання за знищення майлайзійського пасажирського лайнера і польського президентського літака та вчинення воєнної агресії проти України, Грузії, Сирії, у випадку спротиву при їх затриманні — підлягають ліквідації! Відповідно до норм міжнародного права, законів війни та національного законодавства України, ліквідація Путіна і вищого військово-політичного керівництва Росії, яке організувало воєнну агресію проти нашої країни, вчинило терористичний акт проти майлайзійського літака, злочини проти миру, безпеки людства, міжнародного правопорядку, буде визнана легітимною, правовою і законною, як вчинена у стані необхідної оборони і крайньої необхідності. ■

КОНСУЛЬТАЦІЯ ВІД МІНІСТРА

Як захистити дитину від булінгу?

Відповідає міністр юстиції України Павло Петренко

У мого сина подекуди виникають сутички з його однокласниками. Останнім часом після школи він приходив сумний, інколи навіть із розірваним рюкзаком та в порваній одежі. На мої питання, що сталося, нічого не відповідає... Припускаю, що моя дитина стала жертвою цькування у школі. Підкажіть, як розпізнати булінг?

Ольга Соколова

Насамперед зауважу, що жодна дитина не може бути об'єктом незаконного посягання на її честь і гідність. Будь-яке насильство над дитиною переслідується законом.

Згідно з Законом «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо протидії булінгу (цькуванню)», булінг — це діяння (дії або бездіяльність) учасників освітнього процесу, які полягають у психологічному, фізичному, економічному, сексуальному насильстві, в тому числі з застосуванням засобів електронних комунікацій, що вчиняються стосовно малолітньої чи неповнолітньої особи та (або) такою особою стосовно інших учасників освітнього процесу, внаслідок чого могла бути чи була заподіяна шкода психічному або фізичному здоров'ю потерпілого.

Які ознаки булінгу?

Типовими ознаками булінгу є:
— систематичність (повторюваність) діяння;
— наявність сторін — кривдник (булер), потерпілий (жертва булінгу), спостерігачі;
— наслідки у вигляді психічної та/або фізичної шкоди, приниження, страх, тривога, підпорядкування потерпілого інтересам кривдника, та/або спричинення соціальної ізоляції потерпілого».

Які є види булінгу?

Виділяють такі види булінгу:
* фізичний (штовхання, підніжки, зачіпання, бійки, стусани, ляпаси, нанесення тілесних пошкоджень);
* психологічний (принизливі погляди, жести, образливі рухи тіла, міміка обличчя, поширення образливих чуток, ізоляція, ігнорування, погрози, жарти, маніпуляції, шантаж);
* економічний (крадіжки, пошкодження чи знищення одягу та інших особистих речей, вимагання грошей);
* сексуальний (принизливі погляди, жести, образливі рухи тіла, прізвиська та образи сексуального характеру, зйомки у переодягальнях, поширення образливих чуток, сексуальні погрози, жарти);
* кібербулінг (приниження за допомогою мобільних телефонів, інтернету, інших електронних пристроїв).

Як відрізнити звичайний конфлікт від булінгу?

Некожен конфлікт є булінгом. Цькування — це тривалі, повторювані дії, а одинична сутичка між учасниками таким не може вважатися. Крім того, ключовою ознакою саме булінгу є бажання завдати шкоди, принизити жертву. Наприклад, якщо вашу дитину штовхнули в школі без наміру завдати шкоди, це не є булінгом. Проте, якщо дитина регулярно навмисно фотографує однокласника чи однокласницю у роздягальні, а потім шантажує або поширює ці фото з метою приниження, це вважається булінгом.

Яка роль педагогів у запобіганні та протидії булінгу?

Керівник закладу освіти зобов'язаний створити у закладі освіти безпечне освітнє середовище, вільне від насильства та булінгу. Крім того, керівник:
— розробляє, затверджує та оприлюднює план заходів, спрямованих на запобігання та протидію булінгу в закладі освіти;

— розглядає заяви про випадки булінгу та видає рішення про проведення розслідування;

— вживає відповідних заходів реагування;

— забезпечує виконання заходів для надання соціальних та психологопедагогічних послуг учням, які вчинили булінг, стали його свідками або потерждали від булінгу;

— повідомляє органам Національної поліції України та службі у справах дітей про випадки булінгу в закладі освіти.

Крім того, Закон зобов'язує педагогічних працівників повідомляти керівників закладів освіти про виявлені факти булінгу (цькування) серед школярів.

Яка відповідальність за вчинення булінгу?

До прийняття змін до законів щодо протидії булінгу відповідальності за його вчинення в Україні не існувало. З прийняттям у 2019 році нового закону було запроваджено адміністративну відповідальність за булінг. Відтепер вчинення булінгу (цькування) неповнолітньої чи малолітньої особи карається штрафом від 850 до 1700 грн. або громадськими роботами від 20 до 40 годин.

Такі діяння, вчинені повторно протягом року після або групою осіб, караються штрафом у розмірі від 1700 до 3400 грн. або громадськими роботами на строк від 40 до 60 годин.

У разі вчинення булінгу (цькування) неповнолітніми до 16 років відповідати матимуть його батьки або особи, що їх замінюють. До них застосовуватимуть покарання у вигляді штрафу від 850 до 1700 грн. або громадські роботи на строк від 20 до 40 годин.

Окремо передбачено відповідальність за приховування фактів булінгу. Якщо керівник закладу освіти не повідомить органи Національної поліції про відомі йому випадки цькування серед учнів, до нього буде застосоване покарання у вигляді штрафу від 850 до 1700 грн. або виправних робіт до одного місяця з відрахуванням до 20% заробітку.

Якщо ваша дитина стала жертвою булінгу

* Поговоріть з дитиною, дайте їй зрозуміти, що не звинувачуєте її в ситуації, що склалася, готові її вислухати і допомогти.

* Запитайте, яка саме допомога може надобитися дитині, запропонуйте свій варіант вирішення ситуації.

* Поясніть дитині, до кого вона може звернутися по допомогу в разі цькування (психолог, учитель, керівництво школи, старші учні, батьки інших дітей, охорона).

* Повідомте керівництво навчального закладу про ситуацію і вимагайте належного її урегулювання.

* Підтримайте дитину в налагодженні стосунків з однолітками та підготуйте її до того, що вирішення проблеми булінгу може вимагати певного часу.

* Якщо вирішити ситуацію з булінгом на рівні школи не вдається — повідомте поліцію.

Якщо у вас залишилися питання, телефонуйте до контакт-центру системи безоплатної правової допомоги за номером 0 (800) 213 103, цілодобово та безкоштовно в межах України. ■

■ ВТРАТИ

«Мить і вічність» Олексія Неживого

Відомий літературознавець повертав Україні забуті та напівзабуті імена письменників

Ганна ЯРОШЕНКО

17 червня на 63-му році життя внаслідок тяжкої хвороби перестало битися серце уродженця села Хитці, що на Лубенщині, — письменника, літературознавця-дослідника, вченого, журналіста, краєзнавця, члена національних спілок письменників, журналістів та краєзнавців України, лауреата всеукраїнських премій імені Івана Огієнка, Бориса Грінченка, «Благовіст» та інших, викладача, доктора філологічних наук, професора Олексія Неживого. 34 роки наш земляк прожив у Луганську та через сумнозвісні події на східних землях України змушений був перебратися до Полтави.

Не записуйте, а слухайте

«Потрібно, щоб людина займалася своєю справою. Я завжди хотів стати хорошим учителем української мови та літератури, був і зараз лишаюся ним», — говорив Олексій Неживий. Навчаючись на заочному відділенні Харківського університету, він учителював у рідному селі, проте дітей у школі ставало все менше й менше, та й книг у сільській бібліотеці забракло. Олексій Неживий перевівся на денне відділення тодішнього Ворошиловградського педагогічного вишу, а паралельно став літпрацівником в інститутській багатотиражці (хоч мав на ту пору всього 23 роки, проте йому соромно було брати гроші на прожиття навіть у близьких людей). Якось новорічний випуск багатотиражки вийшов у синьо-жовтих кольорах. Хлопця тоді викликали на засідання ректорату, проте він знайшов, що відповіді: просто у друкарні, мовляв, не було іншої фарби. Пізніше навіть теми кандидатської дисертації Олексія Неживого «Педагогічна спадщина Бориса Грінченка» не затверджували, оскільки останній, мовляв, був буржуазним націоналістом.

Із 1984 року Олексій Іванович викладав українську мову й літературу в Луганському національному педагогічному університеті. Він був дещо дивним викладачем, бо своїх лекцій дозволяв студентам не конспектувати. Натомість запровадив відеолекторії. «Ми не можемо викладати так, як у 80-х, — вважав професор. — Маємо йти в ногу з часом, увесь час змінюватися». У нього була рідкісна наукова спеціальність — літературне джерелознавство та текстологія. Олексій Неживий першим в Україні захистив докторську дисертацію із цієї спеціалізації. Скажімо, він дослідив за рукописом Григорія Тютюнника, який передала до музею Івана Франка у Львові вдова знаного письменника з Полтавщини — Олена Федотівна (Олексій Іванович багато років листувався з нею й примудрився всі її листи вивезти з Луганська), що роман «Вир» увесь час друкується зі скороченнями. Причому скорочено саме ті частини тексту, де йдеться про голод та репресії в Україні, тоталітарні ознаки тодішнього суспільства.

Матеріалізація літературної спадщини

Олексій Неживий постійно виступав на Луганському обласному радіо у програмі «Українська паралель». Востаннє звертався з радіоефіру до луганців тоді, коли в місті вирости барикади,

а приміщення управління СБУ вже захопили сепаратисти, — за тиждень до захоплення і радіоцентру: говорив про те, що українці — дуже древній народ, і радив чиновникам, які ратують за другий державний «язик», оволодіти хоча б однією державною мовою, бо вони, мовляв, не знають жодної. «Добре подумайте, чому ваші прізвища закінчуються на «-ко», — очевидно, у вашого роду також українське коріння», — так український патріот намагався достукатися до сердець сепаратистів.

«Я весь час намагався сприяти матеріалізації всього, пов'язаного з видатними постатями Луганщини. От, скажімо, в Олексіївці Перевальського району, де наприкінці XIX століття Борис Грінченко створив українську школу, з моєї ініціативи й за моєю участю створено музей великого українського патріота, котрий обстоював вивчення, дослідження й поширення рідної мови. Я навіть жив там цілий місяць, — розповідав, як багато всього пов'язує його з луганським краєм, Олексій Іванович. — У 1988 році в селищі Щотове, яке підпорядковане місту Антрацит, створив музей Григора Тютюнника, свого часу майбутній письменник прожив там 10 років у свого дядька. Надзвичайною подією в моєму житті стало встановлення пам'ятника Григору Тютюннику. На Полтавщині його немає, а на Донбасі є — хіба це не дивина! Досліджуючи творчість Тютюнника, я написав дві книжки. Та головною вважаю третю, яка вмістила 125 листів письменника, його щоденники, записники, вперше зібрані під однією обкладинкою, половина з них опублікована вперше».

Унікальні видання — в масі

Під час одного з наших інтерв'ю він пригадував: коли заарештували голову «Просвіти» та редактора журналу «Бахмутський шлях» (єдиного періодичного видання, що виходило в Луганську з 1994 року українською мовою, у якому Олексій Іванович 10 років був заступником редактора й відповідальним секретарем на громадських засадах), дружина Людмила порадила йому: «Пора тобі виїжджати». Отак він опинився в Полтаві. «Полтавщина — моя рідна земля, — говорив. — У Лубенському районі досі стоїть батьківська хата, біля неї садок, я за ними доглядаю. Увесь час туди їздив із дитинства, доки й житиму».

«У Полтаві почувуюся немовби і вдома, і в гостях, — зізнавався Олексій Не-

Однією своєю батьківщиною Олексій Неживий вважав Полтавщину, а другою — Луганщину. Фото автора.

живий. — Прожити в Луганську цілих 34 роки — це все ж таки багато. Хоч не сиджу й тут без діла. Почав досліджувати творчість Василя Симоненка, літературне й педагогічне краєзнавство. Подарував полтавцям електронне видання «Мить і вічність» — мене навіть грамотою Полтавської обласної ради й цінним подарунком (годинником) за це нагородили. Згадане видання здійснив за кошти від оренди земельного паю мого батька. Так я розпоряджаюся єдиною матеріальною спадщиною — думаю, батько на мене не образився б. Це видання унікальне — тут, зокрема, можете знайти щоденники й записники Григора Тютюнника, аудіозапис, на якому сам Григорій читає свої твори... Мені повідомили, що в Луганську другий рік поспіль спалюють архів СБУ. А я ж працював там із документами, що стосувалися репресованих письменників. Мені шкода того архіву. Тим паче що я джерелознавець». Олексій Неживий повертав Україні забуті чи напівзабуті імена. На невідконтрольній Україні території другої батьківщини (так він називав Луганщину) літературознавця-дослідника його прізвище занесли до так званих «розстрільних» списків.

Найкраще місце на землі — бібліотеки та архіви

«Мені здається, найбільше часу у своєму житті я провів у бібліотеках та архівах. Це найкраще місце на землі! — із сяючими очима стверджував Олексій Іванович. — Читачем став у першому класі. Неможливо забути першу книжку,

яку взяв у хитцівській бібліотеці, — «Подорож у країну Навпаки» Василя Симоненка. У нас удома був «Кобзар» Тараса Шевченка. Я ще читати не вмів, а слухав його твори і плакав. Мій дід Антін, хоч і не був текстологом, говорив: «Цей «Кобзар» не такий, яким його написав Шевченко, — комуністи доклали до цього рук». Дід Антін, маючи двокласну освіту церковно-приходської школи, і то розумів, що ідеологія може втручатися в класичні тексти. То був мій перший текстологічний урок».

Останнім часом Олексій Неживий жив і тут, і там. Повернувся до викладання у своєму виші в Сіверськодоноцьку (Луганський університет переїхав, так би мовити, «частинами» до різних міст), окрім того, колеги по перу обрали його головою Луганської обласної організації Національної спілки письменників України, він поновлював її діяльність у досить непростих умовах. А в Полтаві редагував створений заново літературний журнал «Криниця».

У Олексія Неживого понад тисячу публікацій, із них понад 300 — вагомих наукових праць із педагогіки та методики викладання української мови й літератури. А апогеем своєї творчості сам автор вважав видання під однією обкладинкою творів двох братів Тютюнників: роману та кіносценарію — без будь-яких цензурних та редакторських правок.

«У мене так: усе, що запланую, збувається», — оптимістично заявляв Олексій Іванович під час нашої останньої зустрічі. На жаль, багато планів так і лишилися невтіленими в житті... ■

Світлана МИЧКО
Тернопіль

Справді немає меж у самовираженні і захисті свободи вибору! У Тернополі проживає 35-річний чоловік, який своїм ім'ям та прізвищем може гарантовано претендувати на номінацію у знаменитій Книзі рекордів Гіннеса. Наразі запис у його паспорті (не «зламайте» очі!) виглядає так — Бронівогневиладислав-Едуардолеонардоконстантинослав Володимиренклименжильєнко-Громинревинграддинтеменко.

На жаль, не вдалося поспілкуватися з батьками чоловіка, щоб дізнатися, чому вони свого часу дали синові дуже незвичайне ім'я, однак раніше воно все-таки було набагато простішим і корот-

■ ОБВА!

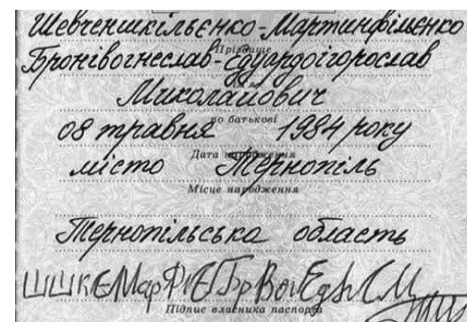
Грім і град — для захисту

У Тернополі живе чоловік із дивними ім'ям та прізвищем

шим — дивіться на фото. Після цього власник змінював його вже кілька разів, однак щоразу — в бік ускладнення і подовження, а не навпаки.

Як пояснив він нещодавно в короткому інтерв'ю місцевому телеканалу Т1, робив це з метою показати, що має право на особистий вибір. «Батьки в мене це

забирали і цькували мене, і далі продовжують це робити не напругу», — додав молодий чоловік під час розмови з журналістом. А також пояснив, що його довжелезні ім'я і прізвище — аж ніяк не довільний набір випадкових слів, а продумана комбінація, де частини «грим» та «град», приміром, означають спробу

Паспорт із дивним іменем і прізвищем. Фото з сайту 0352.ua.

дати опір усьому.

Варто зауважити, що Бронік (так скорочено називають його друзі та близькі) має вищу освіту і працює. ■

■ ЧАС «Т»

Від Кукелка до Майдану

У рамках третього міжнародного фестивалю камерних театрів AndriivskyFest польські актори закликали звільнити Олега Сенцова і Крим

Воєнна драма «Шкіра і небо» Дімітре Дінева театру із Румунії. Фото надані організаторами AndriivskyFest.

Валентина САМЧЕНКО

Київський академічний театр «Колесо» втретє провів Міжнародний фестиваль камерних театрів AndriivskyFest: із 17 по 23 червня на кількох сценах глядачі мали змогу подивитися проекти представників восьми країн, Австрії, Греції, Литви, Молдови, Польщі, Румунії, України та Чехії. До конкурсної програми ввійшли постановки шести зарубіжних колективів і двох українських театрів.

І ця можливість побачити, як актори та режисери різних країн креативно показують найнесподіваніші ракурси життя, не залишила байдужою українську публіку.

Міжнародній програмі AndriivskyFest передував Український формат фестивалю, участь у якому взяли 7 вистав із різних регіонів країни: Маріуполя, Сум, Житомира, Чернігова, Харкова, Дніпра і Кропивницького. Вистава-переможниця — «Звірячі історії» харківсько-

го «Театру 19» — і відкривала III Міжнародний AndriivskyFest. Постановка Ігоря Ладенка п'єси сучасного американського драматурга Дона Нігро — лише на перший погляд комедія. З іронією, а місцями й сарказмом через образи і життя тварин актори ненав'язливо змушують глядачів філософствувати про хліб насущний (чи кукурудзяні качани) і мрії, які можуть стати реальністю; спокуси і безпечність; егоїзм і любов; діаметрально протилежне сприйняття найтрагічніших перспектив... Драматург описує мешканців рідних лісів штату Огайо, де живуть індічки, качкодзьоби й бабуїни, утім їхня олоднена поведінка мало чим відрізняється від тієї, яку часто кожен бачить поряд і на нашому континенті.

Господарі фестивалю — театр «Колесо» — показали виставу «Ми, Майдан», поставлену за однойменною п'єсою Надії Симчич, яка описує події листопада 2013 — лютого 2014 років у Києві на майдані Незалежності. Авторка створила її зі свідчен-

активістів у Facebook. Їх читають актори Наталя Надірадзе, Анна Артем'єва, Аліна Проценко, Денис Драчевський, Олег Лепенець, Андрій Мороз, Владислав Пупков, Олександр Соловонюк. Режисерка вистави — директорка-художня керівниця «Колеса» Ірина Кліщевська.

Театр Kitas kampas (м. Вільнюс, Литва) показав виставу-імпровізацію «Дивовижні речі» Дункана Макміллана. В основі постановки режисера Кирила Глушаєва — історія молодого чоловіка, котрий, незважаючи на великі виклики в його житті, знайшов спосіб залишатися сильним. Допомогати жити насправді можуть зовсім прості речі: морозиво, запах старих книг, танці навколо купи шкільних сумок на шкільній дискотеці, речі зі смугами... Актор — майстер імпровізації Мартінас Недзінскас, лауреат Golden Cross of the Stage), працював на сцені разом із джазовим музикантом Дмитріусом Головановасом.

Національний театр Vasile

Відкривали міжнародний фестиваль камерних вистав «Звірячі історії» харківського «Театру 19», які стали переможцем третього AndriivskyFest.

Alecsandri (м. Яси, Румунія) показав щемливу воєнну драму «Шкіра і небо» Дімітре Дінева. Гра акторів Петронела Григореску, Іонут Корніле, Разван Гросу нагадали слова Ісаака Азімова про те, що «життя приємне, смерть спокійна, а перехід між ними проблематичний». Вистава румунського колективу саме про цей перехід, позначений трьома каталізуючими силами: любов'ю, вірою і надією. І якщо люди їх втраять, то нічого не залишиться, окрім смерті.

Гості з австрійської столиці — театральний гурт Karl Menrad & vienna clarinet connection представили музично-текстовий колаж композитора Александра Кукелка «Маленький Відень на Пруті» композитора Александра Кукелка (стоїть у ряду з Брамсом, Кодаєм, Бартоком, Стравінським). Це — «Чернівецькі замальовки». Музика Кукелка в поєднанні з буковинською поезією (Пауль Целан, Грегор фон Рецторі, Роза Ауслендер, Карл Еміль Францоз та інші). Виставу було створено у співпраці з віденським ансамблем кларнетистів та Neues Wiener Musik Theater (Новий віденський музичний театр). Варто уточнити, що Александер Кукелка має особистий зв'язок із Буковиною — звідти походять його предки. Головними поштовхами до написання цього твору були враження та спогади, що залишилися в нього від дідуся, коли той займався музикою.

Із Кишенева (Молдова) у Київ приїхав Державний російський молодіжний драматичний театр «З вулиці Роз» з виставою Миколи Коляди «America for Russia подарувала пароплав». Це пронизлива психологічна історія ко-

ханья, пристрасті і самотності. Режисер — Юрій Хармелін, актори — Наталя Єрмолаєва та Яків Грібіненко.

«Мольєр, комедіант» за Михайлом Булгаковим показав White Puppet Theatre з Афін (Греція). Режисером і художником вистави, а також акторкою є Ірина Бойко, з якою грає Константина Кумпулу. В лабіринті пошуку щастя і сенсу, творчості і буття сина королівського шпалерника, Жана-Батиста Поклена, мандрівного комедіанта і драматурга, сплетені воедино актори, ляльки, світло і тіні.

Завершив AndriivskyFest Варшавський театр Druga Strefa австрійською виставою «Fin de...» режисера Сильвестра Віраги. Еклектика монотонності життя у виставі переросла у зображення різних форм насилья: від напівдитячих витівок приклеювання на голову викладача солодких лизунців до сексуальних і суспільно-політичних знущань. У сценарій уписався навіть плакат із написом Free Sentsov! (Волю — Сенцову!). Не минули польські актори на театральній сцені виразити підтримку й деокупації Криму. Щоразу в нових образах упродовж годинної постановки мистецьки препарували стосунки між кривдниками та жертвами актори Галина Хробак, Наталя Марія Войцеховська, Сильвестр Вірага, Славомир Долинець, Петр Дуда, Павел Ференс, Кім Лі, Петр Зволскі.

У рамках фестивалю в акторів і колег була можливість відвідати майстер-клас режисерки з Чехії Оксани Смілкової.

Паралельно працювало два журі. І професійне, і глядацьке переможцем визнало виставу харків'ян «Звірячі історії». ■

■ ПРОКАТ

Тато і Бонні йдуть у сад

Четверта «Історія іграшок» із голосами телеведучого і співачки

Тетяна МІЩЕНКО

Вуді, Базз та вся банда друзів, створених Disney-Pixar, у новій «Історії іграшок 4», що вийшла в український прокат 20 червня, опиняться у нових реаліях. Зокрема, Бонні готується до нового етапу життя — дитячого садка, йти в який спочатку не бажає. Режисер чергових анімаційних пригод Д'жозш Кулі, знайомий глядачам як співсценарист анімації про Радість і Печальку «Думками навиворіт».

Нагадаємо, в 1995 році перший фільм франшизи «Історія іграшок» став найкасовішим фільмом року та був номінований на 3 премії «Оскар» та 2 премії «Золотий глобус». Чотири роки потому «Історія іграшок-2» побила всі рекорди касових зборів у США, Великобританії та Японії.

А також отримала статуетку «Золотий глобус» у номінації найкращий фільм — комедія або мюзикл. «Історія іграшок-3», що вийшла на екрани в 2010 році, отримала 2 статуетки «Оскар» за «Кращий анімаційний повнометражний фільм» та «Найкраща пісня». А також статуетки «Золотий глобус» та «ВАФТА» в номінації «Кращий анімаційний фільм».

Окрім захопливого для дітей (та й дорослих) сюжету, «Історія іграшок-4» — це і нові голоси героїв в українському дубляжі. Олександра Заріцька, солістка гурту Kazka, озвучила нову героїню — офіцершу Смішанку Мак-Веснянку. «Це мій перший досвід і для мене він дуже хвилюючий, — поділилася співачка. — Обожнюю мультики, не пропускаю новеньких релізів, передивляюся старі хіти разом із

Нові пригоди улюблених героїв. Ілюстрацію надано B&N film distribution.

сестрами чи друзями. Мені не раз казали, що маю неординарний, іноді трохи дитячий, а іноді «мультишний» голос, тому була надзвичайно щаслива, коли отримала роль».

Телеведучий Григорій Решетнік подарував свій голос татові головної героїні Бонні. (До речі, на дубляжну сесію він приходив з улюбленими іграшками своїх синів). «Мені не раз доводилося дублювати різні фільми, але «Історія іграшок-4» — мій дебют в анімації, — розповів Гри-

горій Решетнік. — Я надзвичайно радий, що такий шанс з'явився. Пам'ятаю, як дивився попередні частини і навіть мріяти не міг, що колись подарую свій голос одному з героїв такої великої та улюбленої у всьому світі історії про Вуді, Базза та інших. Мій персонаж дуже класний, мегапозитивний, він постійно намагається щось робити для своєї родини, адже дуже її любить. Те, як він комунікує з донькою, як підтримує її в усьому, намагається зміцнити її віру в диво, це справді безцінно». ■

■ ФЕСТИВАЛЬНИЙ СИНДРОМ

Не в гаю
при Дунаю

Як «Музичний батальйон»
у Бессарабії розбудував «Дунайську Січ»

Тетяна МІЩЕНКО

Для багатьох туристів і досі незвіданою територією є українське Подунав'я зі славним містом Ізмаїл. Уже 28-29 червня є додатковий привід туди завітати — на «Дунайську Січ», музично-мистецький фестиваль, який організують на Одещині вже вшосте. Окрім іншого, дійство може зацікавити екологічно свідомих людей: у регіоні, де найбільше сонячних днів в Україні, звучання відтворюватиме саме нешкідлива для довкілля сонячна енергія.

За роки подія розрослася. Зокрема, тепер в Ізмаїлі працюватиме дві повноцінні сцени: «Головна» (Сцена 1 з Віталієм Кириченком, «Нумер 482») і «Набережна» (Сцена 2 з Сергієм Файфукою). Біля першої можна буде відірватися, пострібати, потанцювати і навіть помахати «хаєром» під 200 кВт звуку. А біля другої — послухати лагідний рок-лаунж від «Солодке щастя» українського музиканта, композитора, саундпродюсера Сергія Доценка, який святкуватиме на «Січі» ювілей, чи віддатися спокусливості гурту «Очеретяний кіт» із неповторним Романом Кріємем. Під цей стиль рок-н-ролу добре смакує вишукане вино від місцевих виноробів. До того ж організатори обіцяють стільці, парасолі від сонця і якнайближче сусідство з зоною фуд-корту — саме так, як то відбувається на відомих рок-лаунжевих фестивалях Європи та США.

Родзинкою головної сцени фестивалю «Дунайська Січ» стане День симфороку, коли спільно виступатимуть у повному складі Національний академічний оркестр народних інструментів України НАОНІ Orchestra та знані гурти Kozak System, «Тінь Сонця», TaRuta і «Друже Музико». Хедлайнерами другого фестивального дня заявлені українські The Hardkiss із Юлією Савіною та стрімко набираюча оберти «Толока». А з Болгарії в Ізмаїл завітає здивувати «Епізод». Співатиме і фольк-метал гурт Znich, заснований 1996 року в Мінську, що вдало використовує автентичні інструменти, поєд-

нує традиційні вокальні прийоми і сильний гроулінг, що вигідно відрізняє групу від багатьох представників стилю.

Фестиваль — це можливість заявити про себе й початкуючим музикантам. Весь березень організатор фестивалю приймав заявки від бажаючих і вибрав 4 найкращі гурти, аби надати їм можливість заграти перед хедлайнерами «Дунайської Січі»: київські «Спеку» та Moge Neba, «Толоку» із Кам'янця-Подільського, етно-рок гурт із Харківщини «Яри».

Обов'язковою умовою участі у фестивалі — як для українських, так і закордонних музикантів — є виконання хоча б однієї пісні про Дунай українською мовою. Усім без винятку запропонували зробити авторський кавер на народні пісні зі збірника «Ой у гаю при Дунаю», за ці роки упорядкованого та виданого силами волонтерів «Музичного батальйону». Найкращі пісні потрапляють до однойменної аудіозбірки, яка щороку оновлюється. Так музичний фестиваль щороку дає нове життя багатющому пісенному спадку під назвою «Пісні про Дунай», який залишили українцям пращурці цього регіону.

Тим, хто призабув історію, варто нагадати хоча б такі літописні рядки: «...Київський князь Святослав Хоробрий — син київського князя Ігоря і княгині Ольги, з болгарського царського роду, пішов із військом через Дунай, щоб заявити про своє право на Болгарський трон. Цього мета — було об'єднання двох найпотужніших держав Європи, і тому він обрав місце для своєї столиці на Дунаї».

Усі бажаючі матимуть змогу долучитися в Ізмаїлі до фестивального ходи зі 100-метровим прапором України. Також «Дунайська Січ» — це і проєкт Лесі Воронюк «Вишиванка — одяг вільних», персональна виставка народної художниці Лесі Тищенко «Журавлина Україна», майстер-класи з народних танців, фестивальный велопробіг центральними вулицями Ізмаїла, ярмарок майстрів, нічна дискотека 90-х, виставка сучасної зброї від Ізмайльського прикордонно-

В Ізмаїлі виступити разом з іншими гурт TaRuta.

го загону, зустріч із творцями української історичної фантазії-стрічки режисера Владислава Чабанюка «Чорний козак», квести для дітей-учасників Всеукраїнського вишколу «Джура-прикордонник». Також відбудеться презентація проєкту «АРтерія» Дмитра Лазуткіна та Бориса Севастьянова.

По закінченні «Дунайської Січі» учасники фестивалю не порушать традиції «Музичного батальйону»: вирушають з концертами у військові гарнізони ЗСУ — у Болград, Рені, Кілію та Вилкове.

Оргкомітет найстаршого рок-фестивалю в регіоні спільно зі студентами Ізмайльського державного гуманітарного університету зі сцени ініціюватиме звернення до громади побудувати у місті на схилах Дунаю сучасний і повністю енергонезалежний Літній амфітеатр (на 8 000 місць), як, до прикладу, є у Вітебську, де багато років відбувається усім відомий міжнародний «Слов'янський базар». Це має поживати фестивально-концертне життя Ізмаїла, Бессарабії й Подунав'я в цілому, впевнені ініціатори, адже подібного немає в жодній країні по Дунаю.

Розпочинаючи у 2014-му з маленької сцени та п'яти гуртів, за роки «Дунайська Січ» силами волонтерів «Музичного батальйону» спромоглася стати міжнародним фестивалем і отримати підтримку на державному рівні від Міністерства молоді і спорту. Потужна підтримка фестивалю у 2019 році «Центром розвитку Бессарабії» дає можливість «Дунайській Січі» стати дійсно грандіозним дійством не тільки для Ізмаїла, а й для всього регіону, демонструючи, як крок за кроком мультинаціональна Бессарабія стає центром відродження української культури, сучасним і креативним. ■

■ ПРЕМ'ЄРА

Сходження
бога музики
і танців

У Харкові показують
пластичну виставу
за мотивами балету
Ігоря Стравинського

Ідея створити у Харкові пластичну виставу Apollo за Стравинським виникла в уродженця цього міста Станіслава Христенка.

Валентина САМЧЕНКО

На сцені Культурно-театрального центру на Сумській у Харкові 25-26 червня покажуть нову перформативно-пластичну виставу «Аполло» (Apollo) за мотивами балету Ігоря Стравинського «Аполлон Мусагет» (Apollon musagete). Відразу зауважимо, що життя і творчість композитора, якого десятиліттями намагалися представляти винятково російським, тісно пов'язані не так із Петербургом чи Москвою, як із Волинню. В українському містечку Устилуг, що на кордоні з Польщею, зберігся будинок, який він за власним проєктом будував для своєї сім'ї. Там у музеї є світлина, подарована фондом Пауля Захера з Базеля (Швейцарія), на якій композитор записує українського лірника на порозі свого будинку в період роботи над знаменитою «Весною священною».

А перед тим герб Стравинських успадкував елементи геральдики гетьмана Івана Сулими. У родині пишалися приналежністю до цього старовинного українського роду. Сам композитор писав: «Наше прізвище було Сулима-Стравинський, однак коли Росія анексувала частину Польщі, то «Сулима» з якоїсь причини було випущено з нашого прізвища». Уже своєму синові Святославу він дав подвійне давнє прізвище. Загалом Ігор Стравинський за 88 років був громадянином трьох країн. Його життєвий шлях закінчився у США.

Ідея створити у Харкові пластичну виставу Apollo за Стравинським виникла в уродженця цього міста, який дитиною кілька років жив у Луцьку, а вже понад 10 мешкає у США, — нині 35-річного концертуючого по світу піаніста і диригента Станіслава Христенка, арт-директора міжнародного фестивалю Kharkiv Music Fest. Театральне дійство від початку передбачало участь камерного оркестру Nova Simfonietta, який Станіслав задумав організувати у Харкові майже три роки тому. Здійснити постановку він запропонував незалежному молодому театру «Нефть».

«Серед запропонованих Станіславом в якості натхнення творів був балет Ігоря Стравинського «Аполлон Мусагет», який мене, власне, і зацікавив, — розповідає «Україні молодій» режисерка вистави Apollo Ніна Хижна. — Ще з університетських часів мене дуже надихала творчість Стравинського та сама його персона. Тож мене зачепила тема, в якій перетинається лінія життя самого Стравинського та сюжетна лінія балету. Це позиція митця чи мистині, що перебуває в постійній подорожі, зустрічається з вибором, шукає своє місце у світі. Ця тема безперечно є гостро актуальною для мене особисто та людей, з якими я працюю, і багатьох представників інших професій, що так само прагнуть реалізації та роблять сьогодні свій вибір. Тож ми написали проєкт і подали його на конкурсну програму Українського Культурного Фонду, який виграла. У виставі звучатиме музика, створена Станіславом Христенком і Станіславом Кононовим, за мотивами твору Стравинського в різноманітних творчих інтерпретаціях».

Нагадаємо, Ігор Стравинський балет «Аполлон Мусагет» написав 1927 року за мотивами античного міфу про народження сина Зевса Аполлона, який згодом на Олімпі, навчившись гри на лірі та танців, стає повелителем (Мусагетом) муз, покровителем (богом) мистецтв.

У харківській виставі Apollo роль Ігоря Стравинського виконає Артем Вусик. Постановники інформують, що використовують шість мов. Утім для розуміння поліглотом бути необов'язково. ■

■ ПРОКАТ

Стережіться Ма

Оскарносна Октавія Спенсер зіграла
працівницю зооклініки з підлітковою
психологічною травмою

Валентина КАЩЕНКО

Шістнадцятирічним часом хочеться одразу стати дорослішими, а в юних головах це асоціюється з «потай покурити» чи «випити спиртного». Чим такі бажання можуть закінчитися в результаті — показує американський режисер Тейт Тейлор у новому фільмі «Ма», який в український прокат 20 червня виходить із назвою «Ма про тебе подбає». Хоча суть цього кіно більше відповідає сентенції: обережно, дітки, стережіться Ма!

Режисер фільму Тейт

Тейлор уже тричі співпрацював із виконавицею головної ролі Октавією Спенсер, яка навіть отримала «Оскар» за участь у його картині «Прислуга». «Ма» (скорочення від «мама») — їхня четверта спільна робота. В акторки — несподіване амплуа. Працівниця зооклініки виявляється аж настільки «доброю», що пристає на прохання купити підліткам алкоголь. А потім багатьом разів — удаваним бажанням згадати свої юні роки, а згодом навіть шантажем про своє нездоров'я — заманює дітей до свого будинку, який

Виконавиця головної ролі у фільмі «Ма» Октавія Спенсер. Фото надане B&N film distribution.

виявиться місцем не просто для тусні.

«Ма» — трилер, у якому основною є психологічна драма: про травми підліткового віку, прагнення любові і підступність однолітків; одночасно і про здатність 16-літніх протистояти злу, а ще про те, що з часом можуть несподівано відгукнутися дав-

но забуті «витівки» сексуального стибу. В українській прокат фільм виходить із обмеженням 16+. Хоча нинішні акселерати стурбовані питаннями, які зачіпає стрічка, із 13-14 років. Ідеально — якби «Ма про тебе подбає» дивилися разом батьки і підлітки, а потім обговорювали це кіно. ■

■ Є ПРОБЛЕМА

Не заривайте як собаку

У столиці мешкають сотні тисяч домашніх тварин, для яких і досі не облаштували комунальне кладовище

Микола ПАЦЕРА

Про вуличних хвостатих годі й говорити. Їхній облік ведеться доволі приблизно. Скільки їх бігає вулицями Києва, достеменно не знає ніхто. Вони гинуть під колесами автомобілів, від холоду взимку і спраги — влітку, хвороб, недоїдання, старості. Але це — окрема тема, бо навіть домашніх доглянутих улюбленців хоронити доводиться, де заманеться. Нинішня влада робить чергову спробу вирішити цю гостру проблему.

Стихийні цвинтарі для чотирилапих

У нашій родині взимку трапилася велика біда — помер улюблений член сім'ї пекінес Бамсик, який прожив із нами понад 10 років. Помер просто у мене на руках, коли ніс його до дому з ветеринарної клініки, де йому зробили якийсь укол від задишки. Убитий горем, я став шукати місце, де можна його поховати «по-людськи». Прошерстивши сайти інтернету, в тому числі й міської влади, та обдзвонивши деякі управління, так і не знайшов відповіді на болюче питання, а на «гарячій лінії» КМДА мені повідомили, що в Києві поки що немає комунального кладовища для домашніх тварин і порадили самому знайти підходящее місце. Тож довелось загорнути собачку в біле простирадло та закопати недалеко від дому в посадці, де вже були подібні могилки, судячи з написів на них...

Коли ж я розповів про цю ситуацію своїм знайомим із Березняків, то вони повідомили, що в них є велике стихійне кладовище, на якому хоронять домашніх тварин вже більше 30 років. Із цікавості я відвідав його і побачив доволі непривабливу картину. На пустирищі, зарослому кущами і високою травою, здіймалися сотні могил, у яких покоїлися собаки, коти, черепахи, хом'ячки та інші улюбленці, навіть жаба. Чимало з поховань були явно запущені й без ознак людської уваги, а багато — доглянуті як у найрідніших членів сім'ї — з лавочками, огорожами, надгробками та навіть мармуровими пам'ятниками з душевними епітафіями. На одному з них — мало не в людський зріст, у вигляді серця був вграєований «портрет» пса з підписом: «Бой» та словами: «Для когось ти — просто собака, а для нас — цілий світ. Пробач, що не вберегли тебе» і датами народження та смерті. На скромнішому пам'ятнику із мордю іншої «покійниці»: «Рідній Мані. Любимо. Твоя сім'я». А на зовсім скромній дощечці: «Нашому теплому другу Денечці»... Бабуся, яка поралася тут біля могилки кішечки, розповіла, що кладовище іноді грабують вандала, а один час його мало не знесли комунальні служби, щоб «не псувало територію», але люди добилися у влади, щоб його залишили, доки не побу-

дують міський цвинтар.

Як з'ясувалося в ході дослідження цієї теми, по місту розкидані декілька подібних стихійних захоронень домашніх тварин, які теж комунальники не чіпають, оскільки людям просто ніде хоронити своїх улюбленців. Зокрема, такі є на вулиці Зодчих у Святошинському районі, вулиці Євгена Сверстюка у Дніпровському, за Лісовим кладовищем, біля вулиці Пухівської на Троєщині та в інших місцях. Деякі з них викликають справедливі нарікання місцевих жителів щодо такого сусідства — вони навіть апелюють до місцевої влади, але більшість людей ставиться з розумінням того, що померлих улюбленців таки нікуди дівати. Дехто вивозить їх хоронити на дачі чи до родичів у сільську місцевість, в основному ж закопують неподалік дому, в якійсь посадці.

І лише окремі хазяї користуються послугами приватних фірм, які можуть організувати справжній похорон «друга сім'ї» та навіть спалити його і видати урну з прахом. Про декілька таких я дізнався в інтернеті й під виглядом клієнта зателефонував у одну з них та розпитав, які послуги вони можуть надати при похованні пекінеса. Жвава жінка розповіла, що хоронять в основному поблизу Лісового кладовища, оскільки там мало людей і ніхто не буде заважати чи забороняти це робити — якщо поблизу будинку, то можуть бути неприємності, тому це коштуватиме значно дорожче. Стандартна ж зимова ціна поховання собаки вагою до 10 кілограмів — 2 тисячі гривень, оскільки земля вже промерзла на півметра і її потрібно довбати. Тварину можуть забрати просто з дому до 21-ї години. Поховати можна в дерев'яній лакованій труні розміром 50 на 70 сантиметрів, обшитій усередині білою тканиною та з подушечкою, яка коштує 1 тис. 100 гривень. У них же можна замовити й пам'ятник, вартістю від 1 тис. 400 гривень — у вигляді лапи тварини з портретом і до 6 тис. — гранітний, як для людини. А щоб уникнути проблем із похованням і зайвих витрат, жінка порадила провезти кремацію собаки, яку вони проводять в орендованій на Байковому кладовищі печі. Така послуга коштує для собаки вагою

до 10 кілограмів 980 гривень, плюс вартість урни — від 300 гривень, якщо з кличкою друга, то ще 50. Урну можна зберігати вдома чи поховати неподалік будинку (до речі, я дізнався, що у деяких країнах цей попільничок додають до дорожніх прикрас, вважаючи, що таким чином улюбленці охороняють господарів і після смерті. — Авт.). Адміністратор дала 100-відсоткову гарантію, що вони видадуть прах саме вашого улюбленця, і похвалилася, що ці послуги вони надають із 2003 року і нарікань не мали. Я обіцяв подумати...

Коли збудують комунальне кладовище?

Що ж стосується проблеми будівництва комунального кладовища для домашніх тварин, то вона, як кажуть, вже з чималим «хвостом». За її вирішення столична влада бралася ще за часів правління Олександра Омельченка з 2003 року, коли неподалік ТЕЦ-6 на вулиці Пухівській, за житловим масивом Троєщина, було відведено 4 гектари землі під такий цвинтар із крематорієм для «утилізації» померлих котів і собак. Вартість цього ритуального об'єкта тоді оцінили в 27 мільйонів гривень, половину з яких і було витрачено на роботи, що тривали до 2007 року. Потім будівництво припинилося через брак фінансування. Після приходу до влади «молодої команди» Черновецького її представники запевняли, що доведуть справу до кінця, та, як кажуть, віз і нині там...

Точніше кажучи, з тих пір на цьому об'єкті собака не ваявся. На освоєні кошти вдалося тоді провести два кілометри асфальтованої дороги від масиву Троєщина, збудувати сучасне одноповерхове адміністративне приміщення з металопластиковими вікнами і дверима, біля входу в яке виклали ФЕМами невеликий майданчик та проклали метрів зо п'ять доріжки. Також звели ритуальне приміщення із залом прощання з померлими тваринами у вигляді каплички, до якої вже давно заросли стежки-доріжки. Ще облаштували кригу автостоянку за 4 мільйони гривень, яка теж не використовується, та майже збудували мийку для автомобілів. Підвели мережі газопостачання, по яких так і не пустили блакитне паливо. Зараз уся ця територія нага-

дує Чорнобильську зону відчуження...

Спочатку замовником робіт на будівництві цього цвинтаря виступало головне управління комунального господарства КМДА, потім ці функції передали головному управлінню ритуальних послуг. Згодом їх перебрало комунальне підприємство «Київський крематорій», після якого — КП «Притулок для тварин», а зараз ним має займатися Київська міська лікарня ветеринарної медицини. Як розповів її керівник Михайло Заславський, цей об'єкт мав би бути давно у їхньому підпорядкуванні, але досі вони не отримали всього пакета документів на нього, які зберігаються в одному з підрозділів КМДА. «Зрозуміло ж, що без цих документів жодних робіт ми проводити не можемо, — зазначив директор ветлікарні. — А як тільки їх отримаємо, то створимо спеціальну комісію, яка має детально обстежити стан збудованих приміщень та визначити обсяг робіт із завершення будівництва всього комплексу кладовища. Для цього ще потрібно збудувати крематорій та колумбарій. Коли цвинтар і всі потрібні документи передадуть нам, то буде оголошено тендер на виконання проектних робіт цих об'єктів. Поки що ж неможливо говорити про їх обсяги та фінансування. Я був на кладовищі і бачив адміністративне приміщення та ритуальну залу, які начебто ще перебувають у задовільному стані, але висновки мають зробити фахівці».

Стихийне поховання. Фото з сайту focus.ua.

А радник столичного голови Дмитро Білоцерковець розповів, що він два роки тому займався питанням кладовища для тварин і знає, що дахи на цих спорудах уже потребують заміни. До того ж правоохоронні органи розслідували нецільове використання коштів на цьому об'єкті, тож, можливо, вся документація по ньому досі перебуває у них. У свою чергу, мер міс-

та Віталій Кличко заявив, що місто веде будівництво сучасного Центру захисту тварин на вулиці Автозаводській, у якому займатимуться їх лікуванням та адаптацією. Також бюджетом столиці передбачено виділення коштів на проектування та будівництво муніципального кладовища для тварин. Тож, можливо, незабаром цю проблему таки буде вирішена. ■

■ ДО РЕЧІ

У Харкові кладовище з крематорієм для тварин функціонує вже кілька років. Кремація там коштує 500 гривень, а зберігання праху — від 57 гривень на місяць. Послугами закладу користуються близько 40 осіб на місяць. До речі, прах тварини можна розв'язати над садом спогадів, облаштованим поряд. А за 10 кілометрів від Харкова є й цвинтар домашніх тварин, на якому поховання з першого ряду по п'ятий коштує 3 тис. 400 гривень, а далі — 2 тис. 400. Для людей, у яких немає можливості оплатити ці послуги, є так звана яма Беккарі (10 на 10 метрів із живими бактеріями), куди опускають тіло тварини, — це коштує 200 гривень. А от в Америці є близько 640 цвинтарів домашніх тварин, найдорожчий з яких розташований у Лос-Анджелесі, де поховання коштують від 430 до 2 тис. 800 доларів. На ньому поховані собаки Чарлі Чапліна, Стівена Спілберга та інших знаменитостей.

■ КОМПЕТЕНТНА ДУМКА

Петро Пантелєв, заступник київського міського голови:

— Ми плануємо збудувати кладовище для тварин у Деснянському районі біля ТЕЦ-6, але старий проект потребує переоцінки. Також необхідно провести експертизу нинішнього стану будівель. Зараз обговорюють питання фінансування експертизи та коригування проекту. Київська міська лікарня ветеринарної медицини займається реформуваним відповідним документом. Вартість будівництва за старим проектом становила понад 30 мільйонів гривень, і фахівці мають визначити, скільки це коштуватиме зараз. Згідно з документами, на кладовищі, розташованому на вулиці Пухівській, буде можлива лише кремація тварин — хоронити їх у землю ніхто не буде.

■ СЕРВІС

Все включено, кицю!

У Тернополі відкрився міні-готель для домашніх тварин

Світлана МИЧКО

Збулася давня мрія багатьох тернопільських власників собак і котів! У місті, при нещодавно відкритій соціальній ветеринарній клініці «Хатіко», з'явився ще й міні-готель для домашніх улюбленців. Відтепер господарі, вимушені на деякий час залишити тварин, бо треба поїхати у відпустку чи у справах, а вдома нікого не залишається, можуть зі спокійною душою поселити улюбленців у цьому готелі. «Ще пару років тому я думала, як відпочити, щоб і тварини були в хороших руках? Найбільшою радістю було прилаштувати собаку, щоб вона отримала хоча б нормальний вигул, — написала з цього приводу на своїй сторінці у «Фейсбук» співзасновниця згаданої клініки, а відтак і співвласниця нового готелю Олена Дейнека. — Про котів навіть не йшлося — просила близьких, знайомих прийти, доглянути і поприбирати. Коли ж ми відкрили ветклініку, то в нас загорілося світло в кінці тунелю — навіть своє чисельне котосімейство я тепер можу довірити в хороші руки...».

У «Хатіко»-готельчику, щоправда, наразі лише кілька «номерів», зате вони досить комфортні й передбачають all-inclusive — тварин тут доглядають, годують, вигулюють, слідкують за їхнім здоров'ям і самопочуттям. І ціна не дуже кусається — 80 гривень за добу. А до майбутніх мешканців єдина вимога — вони повинні бути здоровими, тож перед поселенням хвостатих оглядає ветеринар клініки. На липень, «піковий» місяць відпусток, майже всі місця вже зарезервовані, тож власники планують терміново обладнати ще кілька комфортних «номерів». ■

СПОРТ

Віталій Кличко
мер Києва, ексчемпіон світу з боксу

«Бій Усика на НСК «Олімпійський»? Такі плани є, але їх реалізація залежить від багатьох складових. Олександр зараз вирішив спробувати свої сили у хевівейті, взяв паузу, травмувався і перебуває у процесі реабілітації. У цьому році, на жаль, такого поєдинку не буде. Плануємо на наступний».

Олена ЗАПОЛЬСЬКА, Валерія ЗАПОЛЬСЬКА
Мінськ — Київ

Час яскравих перемог триває в Мінську для українських спортсменів. У столиці Білорусі продовжуються баталії II Європейських ігор. Це олімпіада для європейців. I Європейські ігри було проведено в 2015 році в столиці Азербайджану — Баку. З 1951 року спортсмени змагаються на Азійських та Панамериканських іграх, а з 1963-го — на Тихоокеанських. У 1965 році стартували Африканські ігри.

Континентальні ігри проводяться раз на 4 роки перед Олімпійськими. Проте їхня програма відрізняється видами спорту. Це перша велика мультиспортивна подія в історії Білорусі. Її лозунг Bright Year, Bright You («Яскравий рік, яскравий ти») трансформується в акронім BY — офіційне міжнародне скорочення назви країни проведення ігор. Логотипом служать квітка папороті та лисенята Лесик, про якого складено легенду. Узявши за основу казку про Маленького Принца, організатори створили власну історію лисеняти, що приїхало в цю країну для того, щоб знайти чарівну квітку в ніч на Івана Купала, оскільки хотіло знайти друзів. Про довгу мандрівку героя свідчить фітнес-браслет на руці, який показує відмітку в мільйон кроків.

Згадали і Марка Шагала

Офіційна церемонія відкриття була проведена 21 червня на легендарному стадіоні «Динамо», де зібралося 22 тисячі глядачів та 8 тисяч волонтерів. Під час шоу до них долучилися й спортсмени з 50 європейських країн. Церемонія відбувалася в національному дусі, були розказані стародавні легенди язичників, пов'язані зі святкуванням Купала. Це дійство супроводжувалося виступами артистів театру й балету. Музику до урочистого підняття прапора Європейського олімпійського комітету написав відомий композитор Ігор Крутой, а соло виконував співак Дімаш Кудайбергін. Почесну місію нести стяг отримали Єлена Белова (чотириразова олімпійська чемпіонка з фехтування), Ігор Макаров (чемпіон із дзюдо на Олімпіаді в Афінах-2004), Ніколай Кузєко (тренер із фрістайлу, тренер 7 переможців Олімпійських ігор), Олександр Романков (чемпіон із фехтування на Олімпійських іграх у Сеулі-1988, багаторазовий чемпіон світу), Алла Цупер (чемпіонка Олімпіади в Сочі-2014 із лиж), Яніна Корольчик-Провалінська (олімпійська чемпіонка з легкої атлетики Сідней-2000 і чемпіонка світу 2001 р. у штовханні ядра).

Честь запалити олімпійський вогонь надали кращим спортсменам Білорусі: Дар'ю Домрачеві, Олексію Грішину, Максиму Мирному, Юлії Нестеренко, Роману Пегрушенку, Надії Скардіно та Дмитру Довгалюнку.

Промови виголошували президенти Білорусі Олександр Лукашенко та Європейського олімпійського комітету Янеш Косьянич.

Церемонія відзначилася гли-

бокою повагою до національних традицій, любов'ю до рідної землі та шануванням самоідентичності білорусів. Ведучі вчили глядачів водити хорово ди під купальські мелодії. Частина виступу була присвячена видатним діячам культури і науки: художникам Марку Шагалау і Леону Баксту, авіаконструктору Павлу Сухому, лауреату Нобелівської премії Жоресу Алфьорову.

198 атлетів Збірної України

У Мінську змагатимуться 4 000 атлетів упродовж 10 днів у 15 видах спорту (23 дисципліни). Розігруватимуться 200 комплектів медалей. Спортсмени мають можливість отримати ліцензію до олімпійського Токіо 2020 у таких видах, як стрільба з лука, кульова стрільба, каное-спринт, карате й настільний теніс.

Збірна України прибула в складі 198 атлетів. Змагатимуться вони в усіх дисциплінах, крім аеробіки.

У перший день до скарбнички покляла «золото» найтитулованіша тійейджерка — 18-річна дзюдоїстка Дар'я Білодід. У фіналі чинна чемпіонка світу у ваговій категорії до 48 кг перемогла росіянку Ірину Долгову. Після нагородження її привітав президент національного олімпійського комітету Сергій Бубка. Завоював медаль найвищого ґатунку й український дзюдоїст Георгій Зантарая в категорії до 66 кг.

Найбільш «прибутковими» стали змагання з самбо, у них наші спортсменки вибороли одразу 4 медалі. Анастасія Сапсай отримала «золото», Анастасія Новікова та Олена Сайко — «срібло», а Наталії Смал дісталася «бронза». У цей день та-

ОЛІМП

Другі Європейські

У Мінську впродовж 10 днів змагаються 4 тисячі атлетів у 15 видах спорту

Українські спортсмени Дар'я Білодід і Георгій Зантарая у суботу зробили золотий дубль на II Європейських іграх у Мінську.
Фото з сайту bbc.com.

кож розігрувалися медалі в художній гімнастиці. Срібні нагороди отримали у групових вправах Тетяна Довженко, Аліна Бихно, Анастасія Возняк, Діана Мижерицька і Валерія Юзвяк. Харків'янка Влада Нікольченко була близькою до п'єдесталу в індивідуальному багатоборстві, але невеликі погіршеності у виконаннях програм не дозволили їй вибороти медаль у цьому виді програми. Проте спортсменка здобула дві бронзові нагороди у вправах з обручем та булавами.

У VIP-секторі ми зустріли дружину президента НОК України Сергія Бубки Лілію, яка розповіла про розвиток цього виду спорту: «Сьогодні мені сподобалися всі виступи спортсменок, оскільки рівень гімнастики значно виріс за останні роки. Якщо раніше була велика різниця між виступами дівчат із п'єдесталу і рештою учасниць, то зараз ситуація вирівнялася і цікаво спостерігати за змаганнями. Дуже рада за Катерину Галкіну, що їй вдалося вибороти медаль і потішити білоруських уболівальників. Зараз відбувається зміна поколінь, а також трохи не пощастило Владі, що через невеличкі помилки не вдалося вибороти медаль в абсолютній першості».

День другий

Другий день змагань виявився вдалим для українських легкоатлетів. За новим форматом DNA (Dynamic New Athletics — динамічна нова легка атлетика) розподіл очок за виступ атлета чи естафети відбувався наступним чином: 12 балів — за перемогу, 10 — за друге, 8 — за третє тощо. Першими перемогу здобули Данило Даниленко, Тетяна Мельник, Анна Рижикова і Станіслав Сенік, які подолали дистанцію 4x400 метрів за 3.17,31 хвилини. Естафету в гонці переслідування перейняла команда в складі Євгена Гуцола, Ольги Ляхової, Олексія Позднякова і Яни Качур (4.25,02 хв), яка теж отримала максимальну кількість очок.

У бігу на 100 метрів із бар'єрами першою фінішувала Анна Плотіцина (13,14 с), отримавши свої 12 балів, а за загальним підрахунком результатів усіх чотирьох матчів отримала срібну медаль. У стрибках у довжину «бронзу» виборола Марина Бех-Романчук — 6,58 м. Після дворічної перерви в сектор стрибків у висоту повернувся Богдан Бондаренко. Легко подолавши висоту в 2,21 метра, він підняв планку до 2,28, проте ця висота йому не підкорилася. За підсумком усіх матчів Богдан зайняв

третє місце, принісши збірній іще одну бронзову медаль.

Вітаємо головного тренера збірної України з легкої атлетики В'ячеслава Тиртишника з блискучим виступом українських атлетів і просимо поділитися враженнями від нововведень: «Правила нам повідомили раніше. Нині ми дивимося, оцінюємо ситуацію. Деякі види вдали. А ось із приводу стрибків у висоту, на мою думку, змагання не виглядають справді динамічними. Останній вид змагань — гонка переслідування — достатньо цікавий, але я сумніваюсь, що він приживеться в класичній легкоатлетичній програмі». Питаємо, наскільки такий формат змагань підходить для показання високих результатів. «У таких дисциплінах, як скакати в довжину та метання списа, змагання нічим не відрізняються від традиційних, тому що виконується спроба на максимальній силі та швидкості, — коментує В'ячеслав Тиртишник. — А ось щодо стрибків у висоту є відмінності. Хлопці мали можливість, поступово піднімаючи планку, покращувати результати. Зараз змагання — своєрідна лотерея. Спортсмен має лише три спроби. Перемагає найсильніший».

Яскраві події в Білорусі тривають. ■

Олексій ПАВЛИШ

Поки Олександр Усик готується до дебюту в хевівейті, боксерські організації позбавили його двох останніх титулів у важкій вазі — WBC і WBO. Перед цим українець добровільно відмовився від поясів IBF та WBA.

За повідомленнями ЗМІ, у випадку перемоги над Карлосом Такамом у травні Усик мав до кінця року вийти в ринг проти володаря чотирьох чемпіонських поясів — британця Ентоні Джошуа. Але плани раптово змінилися: наш боксер отримав травму (його бій перенесли на вересень), а Джошуа сенсаційно програв мексиканцю Енді Руїсу.

За умовами контракту, Руїс і Джошуа у листопаді-грудні проведуть реванш. Але Усик, який мав статус абсолютного чемпіона у важкій вазі, отримав шанс на бій за пояси у новій для себе категорії — WBO зробила його офіційним претендентом на титул.

За рейтингом, претендентом мав бути Ділліан Вайт, але в організації вважають, що минулорічні заслуги українця дають йому перевагу над британцем.

БОКС

Новий шанс

Усик отримав можливість битися за титул у новій вазі, а Ломаченко, схоже, змінить місце проведення наступного бою

Тим часом мер Києва та ексчемпіон світу з боксу Віталій Кличко розповів про плани в наступному році організувати бій Усика на київському НСК «Олімпійський».

«Бій Усика на НСК «Олімпійський»? Такі плани є, але їх реалізація залежить від багатьох складових.

Олександр Усик став обов'язковим претендентом на титул WBO у суперважкому дивізіоні.
Фото з сайту boxingscene.com.

Олександр зараз вирішив спробувати свої сили у хевівейті, взяв паузу, травмувався і перебуває у процесі реабілітації. У цьому році, на жаль, такого поєдинку не буде. Плануємо на наступний», — сказав Кличко.

Не все так однозначно і з організацією наступного бою володаря двох чемпіонських поясів у легкій вазі Василя Ломаченка. Планувалося, що поєдинок за три титули (WBA, WBO, WBC) проти британця Люка Кемпбелла пройде 31 серпня у Лондоні, проте не виключено, що боксери вийдуть на ринг у Сполучених Штатах. Промоутерські торги пройдуть уже цієї середи.

Деякі ЗМІ пишуть, що за бій у Лондоні Ломаченко заробив би рекордний у своїй кар'єрі гонорар — 4 мільйони доларів. Якщо ж поєдинок пройде в США, гонорар Василя складе близько 3 мільйонів доларів.

Водночас про готовність битися з Ломаченком уже заявив володар титулу IBF Річард Коммі. Ганець 28 червня проведе захист пояса проти мексиканця Рея Бельтрана, а в грудні, найімовірніше, вийде у ринг проти Теофімо Лопеса. А уже в 2020 році Ломаченко (у випадку захисту своїх титулів) може зустрітись з переможцем цього поєдинку у бою за звання абсолютного чемпіона світу. ■

Читайте
в наступному
номері:

Не було б Щастя...

або Друге життя ветерана

16 | УКРАЇНА МОЛОДА
ВІВТОРОК, 25 ЧЕРВНЯ 2019

КАЛЕЙДОСКОП

ПЕРІОД РОЗКВІТУ

Моніка Белуччі затмарює красою

Без жодної «пластики» і фізичних навантажень

ДАРА ГАВАРРА

Нещодавно ми писали про 14-річну доньку відомої італійської актриси Моніки Белуччі — Діву Кассель, яка вирішила зайнятися кар'єрою моделі. Дивлячись на фото самої Моніки, яке нещодавно розворохило масмедіа, важко повірити, що актрисі 54 роки. Вона любить викладати свої фото в соціальній мережі «Інстаграм» (та й, на відміну від багатьох дописувачів, такі є що викладати), але свіжий знімок, зроблений відомим професійним фотографом Крісом Чапманом, просто-таки зачарував новим образом пані Белуччі. Жінка на ньому зодягнута у вишукане плаття благородного бордового тону, розкішне чорне волосся розтеклося по плечах, а стриманий макіяж лиш підкреслює натуральну красу Моніки. І не біда, що фото зроблено в 2018-му, адже актриса майже не змінилася відтоді, що й підтверджують численні відгуки і коментарі прихильників її таланту під цим фото. Що найбільше вражає, Белуччі як справжня італійка обожнює пасту і

піцу, що жодним чином не впливає на її фігуру. Актриса сама зізнається, що не визнає жодних дієт, і лише коли потрібно для ролі, може схуднути на кілька кіло. Також вона не визнає всіляких там новомодних фітнесів та йоґ, а віддає перевагу іграм із дітьми та прогулянкам на свіжому повітрі.

Та й робота потребує постійно перебувати в тонусі, адже актриса успішно продовжує кар'єру. Так, минулоріч Моніка Белуччі знялася у фільмі «Некромант», який уже скоро вийде на екрани. А також актриса задіяна у зйомках шпигунського трилера «Павук у павутині», де її партнером буде Бен Кінґслі. Не обділена зірка і чоловічою увагою, про що свідчить світська хроніка, оповідаючи про черговий роман актриси. Так, скажімо, на цей момент її поєднують романтичні стосунки з молодшим від неї на 15 років французьким художником Ніколя Лефевром. Тож із тонутом у неї все в порядку. ■

Моніка Белуччі.

Варка **ВОНСОВИЧ**

Які б умови утримання пенітенціарна служба не створювала, все одно людині притаманний потяг до свободи. Так, нещодавно, звільнена після арешту жінка, що відбувала свій термін ув'язнення у виправному закладі Дейл Гласс, що в Сент-Луїсі штат Міссурі (США), так зраділа перспективі опинитися на волі, що стрімголов кинулася на вихід. Мабуть, якби вона не так поспішала (правду ж кажуть, «спішіть повільно»), то й свобода настала б для неї раніше. А трапилося ось що: звільнена спробувала покинути приміщення тюрми, але зробила це поспіхом, тож пройшла через евакуаційний вихід, через що всі двері на всіх поверхах автоматично закрились.

Що тільки жінка не робила — і кликала на допомогу, і намагалася самотужки знайти

ОБІЙМИ ФЕМІДИ

Полонянка заблукала на виході з тюрми,

або «Сім-сім, відкрися»

ти вихід із цієї пастки, в яку сама ж і потрапила. Мабуть, потрібно було промовити якесь чарівне заклинання, на зразок «Сім-сім, відкрися», щоб звільнитися від обіймів Феміди. Проте, як не дивно, криків про допомогу працівники закладу не чули, а знайти «пропажу» їм не вдавалося, оскільки жінка весь час переміщалася від одних

дверей до інших (охоронці не здогадалися пошукати добровільну бранку на пожежних сходах). Лиш на другу добу випадково жінку побачили через скляні двері. На щастя, жінка не постраждала, тож від госпіталізації відмовилася. Як кажуть, вдома і стіни лікують, тож, мабуть, до рідних пенатів звільнена і поспішила. ■

ПОГОДА

26 червня за прогнозами синоптиків

Київ: мінлива хмарність, без опадів. Вітер північно-східний, 3-8 м/с. Температура вночі +15...+17, удень +26...+28.

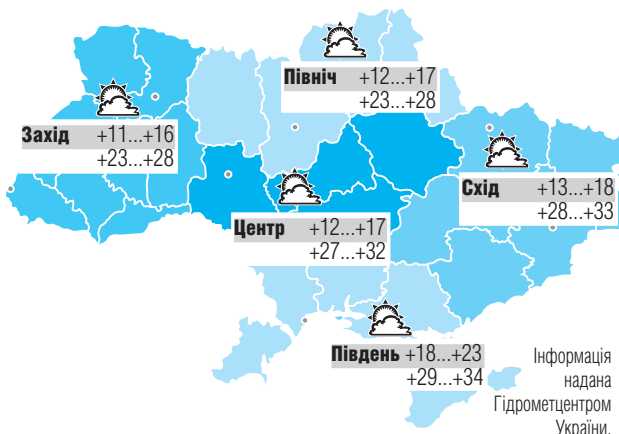
Миргород: без опадів. Уночі +13...+15, удень +27...+29.

Вінниця: без опадів. Уночі +14...+16, удень +28...+30.

Одеса: без опадів. Уночі +21...+23, удень +30...+32.

24 червня температура води в **Чорному та Азовському** морях становила 25-28 градусів, у **Дніпрі** біля Києва — 26.

Курорти Карпат: мінлива хмарність, без опадів. **Трускавець:** уночі +11...+13, удень +24...+26. **Моршин:** уночі +12...+14, удень +25...+27.

Передплатні індекси: 60970, 1555
Наша адреса: 03047, Київ, пр. Перемоги, 50
Телефони редакції: 044-361-62-61;
з мобільного: 094-926-32-61
Електронна пошта редакції: ukmoloda@ukr.net
Рекламне бюро: reklama-umoloda@ukr.net
Відділ реалізації: 454-84-41
sale_umoloda@ukr.net
«УМ» в інтернеті: http://www.umoloda.kyiv.ua

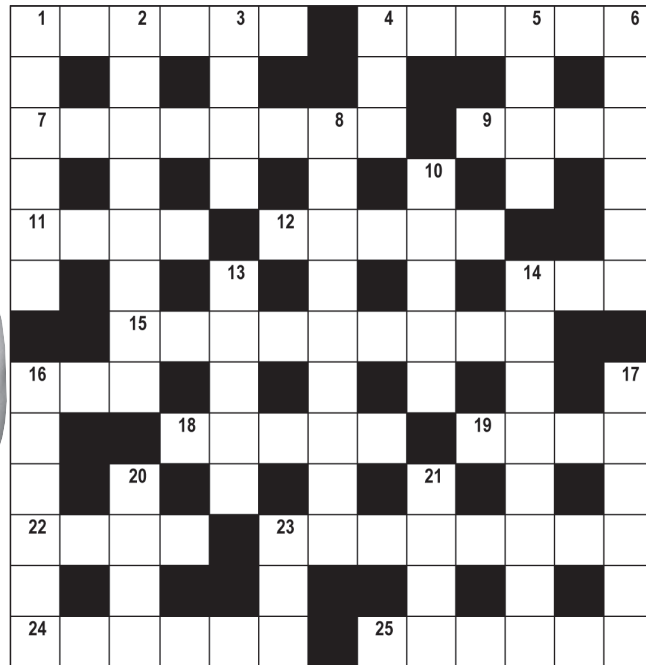
Відділи:
економіки — wagmer@ukr.net
культури, історії, суспільних проблем — vsmachenko@i.ua

Україна молода

Редактор Михайло Дорошенко
Засновник і видавець —
ПП «Україна молода»
Свідоцтво про реєстрацію:
КВ №3386 від 29.08.98
© Дорошенко М.І., 2013

При використанні наших публікацій посилання на «УМ» обов'язкове.
Рукописи не рецензуються і не повертаються.
Відповідальність за зміст реклами несе рекламодавець.
Комерційні публікації виходять під рубриками:
«Український виробник», «Позиція», «Банківська справа»,
«Фінансова експертиза», «Здоровенькі були!», «Це — працює!»,
«Знайомтеся — новинка», «Партнерство», «Програми»,
«Проекти», «Альма-матер», «Продукт», «Протистояння»,
«Вітасмо», «Любов і шана».
Матеріали із позначкою друкуються на правах реклами

Газета друкується
у видавництвах:
«Преса України» — у Києві
Зам. 3009069
«Видавничий дім
«Високий Замок» — у Львові
Зам. блок № 345
Верстка та виготовлення
фотоформ —
комп'ютерний центр
редакції «УМ»,
Газета виходить
у вівторок, середу,
п'ятницю — суботу (спільний номер)
Тираж 86734

КРОСВОРД ВІД МАЛАНКИ №69

По горизонталі:

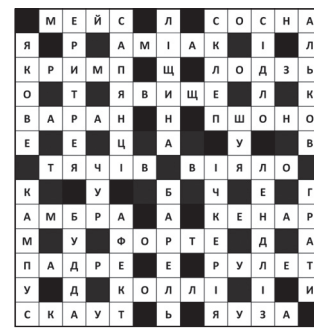
1. Співробітник театру, який підказує актору забутий текст. 4. Родовий знак князя Володимира, що став гербом України. 7. Частина лоба. 9. Суміш борошна з яйцем, у якій смажать м'ясо, рибу чи овочі. 11. Традиційна городня зелень, яку росіяни асоціюють з українськими патріотами. 12. Дитяча іграшка. 14. Чарівник, ілюзіоніст. 15. Легендарний козак, за яким плакала вся Україна. 16. Жаб'яча мова. 18. Одне з імен Бога-отця, яке називають його свідки. 19. Чорна птах, символ неуважності. 22. Державний орган, куди товариш Саахов збирався повести Ніну. 23. Місто на Луганщині. 24. Особа командного та начальницького складу збройних сил. 25. Знеболювальний сон під час операції.

По вертикалі:

1. Давньоримський філософ і поет. 2. Священна гора в Японії. 3. Техніка малювання фарбами на воді. 4. Декоративне вічнозелене дерево. 5. Французький письменник, автор роману «Жерміналь». 6. Данський мореплавець, дослідник Кам-

чатки, чийм іменем названа протока. 8. Одне з імен господаря пекла. 10. «І де в світі тая сила, щоб в бігу її сплинула, щоб згасила, мов ..., розвидняючийся день?» (Іван Франко). 13. Шматки замерзлої води. 14. Місто на заході Московської області Росії. 16. Давньоруський верхній одяг, схожий на плащ. 17. Поема Тараса Шевченка. 20. Бог вогню в індійській міфології. 21. Давньогрецька богиня, дружина Зевса. 23. Пахуче зілля, що стелять на підлогу на Трійцю.

Кросворд №67 від 19 червня

ПРИКОЛИ

Подзвонила чоловікові й запитала: «Ти мене любиш?» Він відповів: «Купуй». Ось що таке подружня солідарність.

Чоловік повернувся з відрядження, а дружина питає:

— Ну як?
— Люба, ти в мене краща за всіх. А ти як?
— Не один ти так думаєш.

Коли дідусь задув 90 свічок із першого разу, онуки зрозуміли, що трикімнатна квартира в центрі міста їм «не «світить»».

Жінка постаріла, якщо при купівлі нижньої білизни вона не думає, як раніше: «Буде що на побачення одягти», а думає: «Буде в

чому в поліклініку піти».
— Вітаю, друже! Все-таки ти помірився з дружиною! Учора я бачив, як ви разом пиляли дрова.

— Та ні, це були не дрова, а меблі.

— Ваша дочка згодна стати мою дружиною.
— Самі винні. Навіщо було ходити до нас щовечора?

Позичила подрузі грошей на пластичну операцію, тепер не знаю, як вона виглядає.

Що робиш?
— Млинці їм із варенням.
— Ти ж начебто на дієті була?
— А я їх чаєм для схуднення запиваю.